

nautilus

Marco Pensante ZIUĂ ÎNTUNERICULUI

35

AFARĂ, ÎN TIMP CE FOCURILE ÎNCEPEAU SĂ SE STINGĂ, CELE DOUĂ LUNI ACOPEREAU MASA GIGANTULUI DE FOC ȘI, PENTRU PRIMA OARĂ DUPĂ OPT MII DE ANI, NOAPTEA ÎNVĂLUIA PARTEA LUMINATĂ ȘI ORAȘUL YSHA. SHAMSHAL'KILE - ZIUĂ ÎNTUNERICULUI - SOSISE.

LA CAPĂTUL NOPTII VA GĂSI VIAȚA ȘI LIBERTATEA

Kendall: una dintre cele nouă planete ale Confederației. Aici începe și se sfârșește aventura lui Amshinygri Tschander, îndeștat în luptă cu gerul din Axari, cu nisipurile deșertului de pe Chon, îndeștat în luptă cu amenințatoarea, titanica eclipsă care va aduce pe Kendall Ziuă Întunericului. Și, mai ales, confruntat cu perspectiva de a accepta sau refuza condiția de semizeu...

N
NEMIRA

α
BIBLIOTECA
ALEPH

ISBN 973-569-003-9

PRET 3500 LEI

Marco Pensante ZIUĂ ÎNTUNERICULUI

Marco Pensante ZIUĂ ÎNTUNERICULUI

LA CAPĂTUL NOPTII VA GĂSI VIAȚA ȘI LIBERTATEA

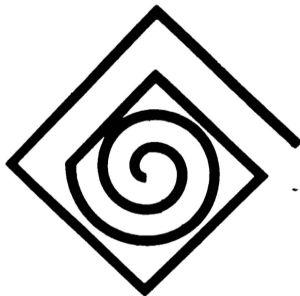
SF

EDITURA NEMIRA

Clubul cărții digitale 2023

neutilus

Marco Pensante

ZIUA ÎNTUNERICULUI

35

AFARĂ, ÎN TIMP CE FOCURILE ÎNCEPEAU SĂ SE STINGĂ, CELE DOUĂ LUNI ACOPEREAU MASA GIGANTULUI DE FOC ȘI, PENTRU PRIMA OARĂ DUPĂ OPT MII DE ANI, NOAPTEA ÎNVĂLUIA PARTEA LUMINATĂ ȘI ORAȘUL YSHA SHAMSHAL'KILE - ZIUA ÎNTUNERICULUI - SOSISE.

LA CAPĂTUL NOPTII VA GĂSI VIAȚA ȘI LIBERTATEA

Kendall: una dintre cele nouă planete ale Confederației. Aici începe și se sfârșește aventura lui Amshinygri Tschander, încheștat în luptă cu gerul din Axar și cu nisipurile deșertului de pe Chon, încheștat în luptă cu amenințătoarea titanică eclipsă care va aduce pe Kendall Ziua Întunericului. Și, mai ales, confruntat cu perspectiva de a accepta sau refuza condiția de semizeu...

Marco Pensante **ZIUA ÎNTUNERICULUI**

LA CAPĂTUL NOPTII VA GĂSI VIAȚA ȘI LIBERTATEA

TRADUCERE DE CORNEL NICOLAU
CUVÎNT ÎNAINTE DE MAURO GAFFO

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU

Ilustrația: TUDOR POPA

© Editrice Nord, 1986
MARCO PENSAnte
IL SOLE NON TRAMONTA

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin SC NEMIRA S.R.L. . Reproducerea integrală
sau parțială a textului este interzisă
și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA, C.P. 26-38, București.
Tel/Fax: 668.54.10

ISBN.973-569-003-9

Lui Fabio Campagnoli

CUVÎNT ÎNAINTE

Umbra supraomului

Ziua întunericului reprezintă una dintre primele opere cu adevărat ambițioase ale genului științifico-fantastic italian. Este un roman cu o structură foarte complexă, mult diferită de aceea structură liniară a operelor tipice de aventuri în spațiu; un roman cu multe întâmplări, cu surprinzătoare lovituri de teatru, cu conflicte interioare și exterioare.

Cea mai mare parte a acțiunii romanului se petrece în încântătorul peisaj al planetei Kendall, pe un tărâm a cărui caracteristică este faptul că-și arată soarelui mereu una și aceeași față. Cele două emisfere – net delimitate – sînt: *Chon* – un deșert dogoritor – și *Axari* – un ocean înghețat și întunecos, împînzit de insule. Ambele emisfere ale planetei Kendall sînt locuite și reprezintă – fiecare în felul ei – o adevărată provocare la adresa omenirii.

Este vorba – în mod evident – de un început clasic, de tipul celor folosite de genul științifico-fantastic încă de prin anii '30, cînd pionierii *science-fiction*-ului au preluat de la astronomie ideea unei planete Mercur care nu se rotește în jurul propriei sale axe¹. Cu toate acestea, interesul cititorilor și al scriitorilor

¹ În realitate, pentru ca o planetă să-și arate soarelui mereu una și aceeași față este necesar ca perioada de rotație să fie egală cu cea de revoluție. Cu planeta Mercur se credea că se petrecea tocmai acest lucru. Dar recente cercetări au relevat faptul că, în realitate, întreaga planetă primește lumina solară și nu se întâmplă ca o parte a planetei să se afle mereu în umbră, cu toate că „ziua” de pe Mercur reprezintă, nici mai mult nici mai puțin, de 176 de zile pămîntene.

în ceea ce privea ciclul planetelor – altul decât cel al Pământului – a rămas același de-a lungul anilor. E suficient să ne gândim la *Il Pianeta dell'Eterna Notte (Planeta Noptii Eterne)*, de Tanith Lee (*Day by Night*, 1980), în care situația de plecare este similară celei din *Ziua întunericului*, sau la foarte recentul ciclu *Helliconia*, de Brian W. Aldis¹ (*Helliconia Spring, Helliconia Summer, Helliconia Winter*, 1982/1985), în care anotimpurile sînt acelea care aproape că nu se schimbă.

Care este motivul acestui interes? Este vorba, într-o oarecare măsură și de mărirea perspectivă de a edifica o întreagă ecologie, precum și de a ceda puțin în fața dramatismului intrinsec al unei situații de-a dreptul îngrijorătoare pentru „noi pămîntenii”. Dar există, cu siguranță, în scriitor – vădită sau mai puțin vădită –, dorința de a ajunge la un simbolism clar, care să ofere infinite puncte de plecare. Spre exemplu, opoziția dintre lumină și întuneric, care reprezintă dihotomia bine-rău, sau – ceva mai subtil – conviețuirea în cadrul aceluiasi sistem a unor moduri de viață contrastante dar indispensabile – fiecare în felul său – operațiunii de întregire.

În orice caz, *Ziua întunericului* nu este numai o descriere a sistemului ecologic al planetei Kendall. Romanul surprinde un moment crucial din viața planetei: urmează să aibă loc marea eclipsă care se produce la fiecare opt mii de ani, *Shamshal'Kile*, ziua întunericului. În emisfera luminată de soare, acel întuneric necunoscut este așteptat cu o frică aproape superstițioasă, în timp ce în Emisfera Întunecată efectul tangibil al eclipsei va fi o glaciațiune devastatoare și foarte rapidă care va stîrpi o bună parte a formelor de viață oceanică și va face și mai anevoioasă supraviețuirea speciei umane. Nu voi mai spune altceva despre acest roman decât că întîmplările pe care le narează sînt mărețe și se desfășoară pe fundalul unor peisaje și catastrofe naturale la fel de mărețe.

Aș vrea să mă opresc puțin asupra a ceea ce – dincolo de aventură, de *suspence* și de dezvăluirile finale – apare drept punctul nodal al operei, și anume, părerea privind eroul, semizeul, *superman*-ul.

¹ *La primavera di Helliconia* („Cosmo Oro“, nr. 72).

Protagonistul romanului *Ziua întinericului*, David Amshinygri Tschander, este în stare să săvârșească fapte eroice și este – grație caracteristicilor sale fizice și psihice – centrul vital al întregii povestiri. Este, deci, un erou. Ba chiar mai mult, foarte repede personajul dobândește trăsături supraomenești. Dar, oare, când anume eroul unei povestiri poate fi numit supraom?

Farmer – care a făcut dintr-unul din personajele sale favorite un semizeu – pare să spună că oricine poate (printr-un caz fortuit, prin propriul lui merit sau prin ereditate) să modeleze materia și pe ceilalți oameni acela este un zeu – sau un semizeu – după preferințe. Aceasta în cazul că „puterea” i se trage din cunoașterea științifică sau are origini supranaturale. Așadar, puterea este aceea care te face să devii superior.

Un răspuns diferit ne este dat de renumitul Sturgeon, care, prin *Nascita del Superuomo (Năsterea Supraomului)*¹ (*More Than Human*, 1953), a scris una din cele mai frumoase pagini din literatura științifico-fantastică. Supraomul său este dotat cu forțe psihice, dar ceea ce-i conferă și mai multă putere este acea fuziune, acea capacitate de a împărți cu alții propriile-i puteri, pe care, în acest fel, le multiplică. Pe o poziție apropiată se situează – într-un anumit fel – Brunner, cu al său *The whole man* (1965)², care ar putea fi tradus prin „l'uomo completo” (omul complet). În acest caz depășirea condiției umane este simbolizată de exaltarea propriilor caracteristici latente.

Am putea continua citind pe Leto Atreides, din *L'Imperatore-Dio di Dune* (Împăratul-Dumnezeu din Dune) (*God Emperor of Dune*, 1982)³, a cărui semidivinitate i se trage dintr-un act de curaj: și anume, acela de a renunța la propria-i condiție umană...

Așadar, sînt răspunsuri diferite; dar se întîmplă destul de rar să te confrunți cu dilema care se ivește cînd este vorba de trecerea de la condiția umană la cea semidivină. Aventura, cursul istoriei cer ca tranziția să se facă automat, chiar scontat. Fără întrebarea „de ce?” și fără a se fi pus, măcar, problema alegerii.

¹ *Nascita del Superuomo* („Cosmo Oro”, nr. 14).

² *Il telepatico* („Cosmo Oro”, nr. 32).

³ *L'Imperatore-Dio di Dune* („Cosmo Oro”, nr. 53).

Iată-ne, deci, în fața unui caz singular: nu erou, nu antierou, ci doar un personaj care trăiește drama unei alegeri între condiția umană și cea supraumană. Nu voi dezvălui hotărîrea finală a protagonistului, ci doar că el ajunge pînă la urmă la a se înțelege deplin pe sine însuși, ceea ce îi va permite să aleagă – în mod autonom – propriul său destin. Strecurîndu-se printre uneltirile Conducătorilor, strecurîndu-se printre ghețari, ajungînd în extraordinarul oraș Enn și prăbușindu-se, în cele din urmă, în întuneric, împreună cu demonii săi.

Romanul acesta este atît de bogat încît aş putea continua îndelung să vorbesc despre el încercînd, de exemplu, să fac interesante paralele – aş spune – cu opere ca *Foundation*, *Dune* și cu unele romane ale lui Van Vogt. Dar chiar dacă este tributar unor clasici ai genului *science-fiction*, el este – în mod incontestabil – autorul său, adică o personalitate originală și puternică; ceea ce ne permite să sperăm într-un viitor strălucit al acestui autor.

Un motiv în plus pentru a justifica această optimistă previziune este vîrsta – foarte tînăra – a autorului: Marco Pensante s-a născut la Brescia, în 1966, iar acum este înscris la Facultatea de Economie și Comerț a Universității din Parma. Pensante este, de cinci ani, un asiduu cititor de literatură științifico-fantastică; înaintea acestui roman nu a mai publicat nimic, dar s-a dedicat acestei scrieri, *Ziua întunericului*, cu profesionalismul unui adevărat scriitor; munca de concepție, de redactare și de revizuire i-a luat mai mult de doi ani. Acum are în plan un mai lung roman gen *fantasy*, pentru a putea dovedi că se descurcă în orice gen al fantasticului.

Dar Pensante nu se rezumă doar la scris; printre preocupările sale „artistice“ se află și desenul și muzica. În muzică, de exemplu, spune că găsește stimulenți de bază, și chiar prezentul roman a fost scris, în mare parte, pe un fond muzical (se va înțelege, așadar, rolul pe care îl are în operă *lăuta Chordawin*).

Încerci un sentiment de regret la gîndul că paginile unei cărți nu-ți pot reda și „vocea lui Shakkai“, notele lăutei sfinte. Dar oricine iubește lectura pricepe că semnele acelea ciudate lăsate de cerneală pe hîrtie știu de multe ori să transmită cele mai diferite emoții. Și mai știu și să ne transporte în alte lumi.

CAPITOLUL ÎNTÎI

A supraviețui

Nu știi nimic. Nu știi nici măcar cine iești. Nu iești decît un puștan, un copil desperat care se străduiește să fie un bărbat.

Din: *SOLDATO NEL TEMPO (SOLDAT ÎN TIMP)*, de Yenna Keari (9326 A.S.)

CÎND DAVID se repezi spre interfon, mîneca hainei sale, de culoare gri-verde, fu atinsă de o limbă de foc; nici nu apucă să-și dea bine seama, că flacăra aceea, rapidă și dureroasă, îi și pătrunse în braț. Apăsă pe butonul extingtorului, și o spumă densă, verzuie acoperi flacăra, stingînd-o. Dar durerea persista.

Zidul acela de foc se înălțase de la compartimentul de intrare de la Etajul 4, și acum mai-mai că-l încercuia, îl strîngea ca într-o menghină. David trebuia s-o ia la fugă, și el își dădea foarte bine seama de acel lucru, dar continua să spera că Etajul 4 mai putea fi încă salvat.

Apăsă cu frenezie pe butonul galben din perete. Din grila de comunicare se auzi un bîzîit înfundat, și el strigă:

– Vorbește Primul Semnalizator¹ ! Echipile de Intervenție să vină de urgență la Etajul 4!

Îi răspunse o voce indiferentă:

¹ Vezi *Glosarul*.

– Semnalizatorul, Echipetele sînt în plină acțiune. Și apoi Etajul 4 nu mai poate fi salvat. Trebuie să ieșiți de acolo.

Plin de sudoare și gîfîind, David strigă:

– Focul se întinde! Nu mai am pe unde să ies. Trimiteți pe cineva cu extintoare de tip C, altfel...

– Nu putem să vă trimitem Echipetele, repetă vocea aceea, aproape distrată. Dar ieșirile numărul doisprezece, opt și nouăsprezece nu au fost încă cuprinse de flăcări, puteți scăpa pe una din ele.

„Multumesc, pui idiot de tîrfă“, spuse, în sinea lui, David, și o luă la fugă spre culoar, croindu-și drum printre flăcări. Etajul nu era încă în întregime cuprins de flăcări, dar fusese deja invadat de un fum dens și sufocant, cu toate că ventilatoarele mergeau în plin. Dacă ar fi funcționat instalația aceea anti-incendiu, flăcările ar fi putut fi stinse doar în cîteva minute. Din nefericire, centrala de activare fusese distrusă de explozie, astfel că numai extintoarele secundare putuseră să intre în funcțiune, împrăștiind, ici și colo, masa aceea de spumă chimică care nu era de ajuns pentru a înăbuși flăcările. Fără a-și mai da seama, David călcă peste acea spumă de culoare închisă și lipicioasă. Auzi în spatele său vocea mecanică a comunicatului de urgență care striga:

ETAJUL PATRU, ETAJUL PATRU, DOUĂSPREZECE MINUTE PENTRU EVACUARE

„Douăsprezece?“ se gîndi David. Numai douăsprezece minute! Cum naiba să poată reuși să parcurgă tot etajul în numai douăsprezece minute?

Își întete goana. La capătul acelor douăsprezece minute, Etajul avea să fie complet depresurizat și, dacă nu se vor fi luat măsuri, el avea să fie expulzat în spațiu. David nici nu mai era în stare să gîndească.

Văzu într-un colț o figură zăcînd pe pardoseală. Se apropie și-l recunosc pe acel om. Era Primul Programator care leșinase. Nu era rănit dar respira anevoie; probabil că fumul acela îl ametise. David îl ridică, îi zgîlțîi capul și-l strigă pe nume; el deschise ochii și tuși de cîteva ori. David îl întrebă:

– Ce faci aici? Ridică-te, repede. Vino cu mine.

El sări în picioare.

– David! spuse. Focul! A... ajunge pînă aici...

– Dar n-a ajuns încă la ieșirile numărul opt, doisprezece și nouăsprezece. Dacă ne grăbim, ne mai putem salva.

Programatorul părea năucit. Întrebă:

– Vor să depresurizeze tot Etajul?

– Întocmai. Credeam că sînt ultimul rămas aici... speram să pot face ceva, dar nu mai e nimic de făcut. Explozia a fost puternică, dar, datorită lui Shakkai¹, nu a distrus părțile vitale ale navei.

Așteaptă un moment pentru a-i îngădui celuiilalt să-și mai tragă sufletul.

– Ești sigur că Etajul e gol, Xavier?

– Așa ar trebui să fie.

Tuși de cîteva ori, apoi îl apucă un spasm și vomă pe perete. David spuse:

– Trebuie să fugim. Curaj.

Xavier consimți, gîfîind. Începură să alerge de-a lungul culoarului; în timp ce megafonul urla:

ETAJUL PATRU, ETAJUL PATRU,
OPT MINUTE PENTRU EVACUARE

Se aflau la jumătatea drumului, cînd văzură că într-una din sălile ce comunicau cu culoarul cineva rămăsese blocat de foc. Din punctul în care se găseau, cei doi putură să întrezărească o femeie cu părul negru, foarte lung, care zăcea îngropată sub o grămadă de bucăți de perete, bucăți de mobilă și diverse alte obiecte, ajunse acolo în urma exploziei. David își aminti dintr-o dată că el cunoștea acea încăpere, și o recunoscuse și pe femeie.

Xavier strigă:

– David! *E Sikha!*

– Da... știu, știu. Acesta e... era biroul ei.

Xavier se năpusti înainte, dar David îl opri.

– Așteaptă, îi spuse. Pălălaia e prea mare. Mă duc eu.

– Dar tu nu ai...

– Stai cuminte, îl întrerupse, fără violență, dar pe un ton hotărît. Eu trebuie să merg s-o iau de acolo.

Îl privi fix și-i spuse:

– Dă fuga la interfonul din capătul culoarului și întrerupe, *cu orice preț*, operațiunea de depresurizare. Urgent. Ai înțeles?

¹ Vezi *Glosarul*.

Xavier șovăia, strângînd din pumni.

– David, eu am *dreptul* să...

– Ai foarte puțin timp pentru a ajunge la interfon. Pleacă, Xavier. Strigă: M-ai auzit? Trebuie *s-o iei la fugă!*

Xavier se întoarce și o porni în goană, împotriva vointei sale. David îl văzu pierzîndu-se în depărtare: înțelesese perfect.

În timp ce împrășca cu spuma antiincendiu prin cameră, fără cine știe ce rezultate, se gîndi: „Nu e chiar atît de ciudat faptul că doi bărbați trebuie să lupte pentru o femeie“. Nu, nu era ciudat. Dintr-un anumit punct de vedere, era o chestie acceptabilă. În situația de față, cînd David era pe punctul de a părăsi Compania¹, era cu totul firesc ca el să-i lase cale liberă lui Xavier. Dar n-avea cum să justifice acel lucru.

Se apropie de femeie, înaintînd cu mișcări bruște printre flăcări, cît putu de repede; extingtorul portabil pe care-l folosisese pînă atunci se terminase, așa că îl aruncă.

Sikha era doar leșinată, slavă zeilor. David începu să dea deoparte grămada de moloz și dărîmături sub care ea zăcea, în timp ce fumul punea stăpînire pe Cabinetul de Psihologie și focul înainta din ce în ce. În foarte scurt timp nu mai avea să fie cale de scăpare de acolo.

Reuși, anevoie, s-o elibereze. O prinse pe după umeri și o tîrî pe pardoseală pînă unde putu, apoi o luă în brațe și ieși din cameră, lăsînd ca focul să mistuie totul.

Sikha era, ca întotdeauna, foarte frumoasă. David văzu pe fruntea ei acea literă „V“, de culoare galbenă – *Khawat'ohwe*² – și se gîndi, pentru o clipă, că nu văzuse vreodată ceva mai frumos. Dar ea era rănită, fața-i era mînjită de fum și de praf și sîngera. Poate că nu avea nici o fractură, cel puțin așa se părea; dar se vedea că îi era foarte rău.

David, cu totul zăpăcit, o luă de-a lungul culoarului – nu era în stare să alerge – purtînd-o pe brațe.

ETAJUL PATRU, ETAJUL PATRU,
TREI MINUTE PENTRU EVACUARE

„Ce-o fi făcînd Xavier?“ se gîndi el furios. Iuții pașii, dar știa că dacă acel idiot de Programator nu se va fi grăbit să dea ordinul de întrerupere a operațiunii, aveau să sfîrșească cu toții

^{1,2} Vezi *Glosarul*.

în spațiu. Se simțea din ce în ce mai rău; focul se întindea în fața lui. Sări, cu toată forța de care mai era în stare (într-o patetică tentativă), trecu dincolo de peretele acela dogoritor și-și continuă fuga gîfîind.

I se părea că inima-i era gata să explodeze. Își dădu seama, într-o clipită, că ajunsese la capătul culoarului, dar n-ar fi fost în stare să spună cît timp îi luase parcurgerea acelui drum. Îl văzu pe Xavier întepenit locului, în așteptare, apoi alergînd în întîmpinarea sa. Privirea i se încetoșase, dar reuși să nu leșine. Simți cum cineva i-o lua pe Sikha din brațe, cum cineva îl ajuta să se mențină pe picioare și să iasă pe una din uși. Aerul deveni, dintr-o dată, rece și curat; cineva îi fixă pe față masca de oxigen. Inspiră cu lăcomie acel gaz care se răspîndi în plămîinii săi ca un suflu vital, și închise ochii.

Se auzi o voce:

– Domnule doctor! DOMNULE OFIȚER DOCTOR!

Se prăbuși la pămînt dar era încă conștient. Fu ridicat de brațe și tras de-a lungul altui culoar. Deschise ochii și recunoscuse secția medicală a Etajului 4B; dar totul îi apărea indistinct, ca prin ceață.

Nu reușea să-și dea seama de ceea ce i se întîmplase; i se părea că totul se petrecuse într-o secundă, deși era sigur că nu fusese deloc așa. Se gîndi la Sikha, și-și dădu seama de faptul că ea se afla în siguranță; și, totuși, îl cuprinse o stare de neliniște, întunecată și apăsătoare, care-l strivea, îl oprima, ca și cum ea ar fi murit, ca și cum el și-ar fi dat viața pentru a salva nava pe care o comandă, nava aceea care nu mai era a lui.

Pentru că avea douăzeci și opt de ani. Și pentru că acum nu mai avea nimic care să-i aparțină.

– Am avut noroc, spuse Cherah în timp ce punea medicamente pe brațul și pe arsurile lui David. Să fim atît de apropiați de o planetă locuită... am fi putut face să sară în aer întregul sistem. *Zavaxe*¹ ar fi părut o glumă pe lîngă tot ceea ce s-ar fi putut întîmpla astăzi.

David strînse pumnul, în timp ce Ofițerul Doctor îi înlocuia pielea arsă. Durerea dispăru, dintr-o dată, ca prin miracol; pe braț îi rămase o pată de culoare deschisă, acolo unde epiderma sintetică se fixase solid. Cherah apăsă pe un buton de pe tabloul de control din dreapta sa, și becul de deasupra pătutului

¹ Vezi *Glosarul*.

chirurgicală scâldă într-o lumină azurie figura lui David, întins, gol, pe cearșaful pătat de sânge.

– Poți să te îmbraci, spuse Cherah, după ce se stinse lumina. E în regulă.

În timp ce David se îmbrăca, Ofițerul Doctor înlocui cearșaful murdar cu unul curat, aruncându-l pe cel pătat la crematoriu. Se așază apoi pe singurul fotoliu existent în cabinet, trecându-și o mână prin părul cărunt.

– Sînt distrus, David, spuse el. Nici nu-ți poți închipui cîte persoane au trecut pe aici în ultimele șase ore.

– Cîți morți sînt?

Vocea lui David era calmă, inexpresivă, ca și cum nu l-ar fi interesat nimic în acel moment, cînd se pregătea să plece.

– O sută șaptezeci. Tot Etajul 5.

David trase aer în piept.

– Ultima mea zi pe această navă.

Cherah înclină capul și și-l cuprinse între mîini.

– N-am mai văzut în toată viața mea atîția răniți. Și se poate spune că am avut noroc.

David își văzu propria-i figură reflectată în oglinda care ocupa o parte a peretelui din fața sa. Imaginea îl uimi: nu era nimic din ceva cunoscut, nimic care să-i permită să stabilească vreo corelație cu amintirile lui. De acolo îi apărea un chip străin, un bărbat înalt și zvelt, cu părul lung, castaniu, și cu barbă de culoare închisă, cu doi ochi căprui, inexpresivi, îmbrăcat într-o salopetă murdară și peticită. Pe acea salopetă erau cusute însemnele Companiei și gradele care-l făceau să arate drept o persoană importantă, deloc de neglijat. Putea avea treizeci, patruzeci sau cincizeci de ani; depindea de unghiul din care era privit; era un străin, ce mai.

– Ala sînt eu, Cherah? întrebă el.

Ofițerul Doctor îl privi din fotoliu, fără să-l vadă.

– Nu pot să cred, David... este atît de oribil. O sută șaptezeci de morți, în două minute, și aproape o mie de răniți.

El nu-l ascultă. Privea ținînd în oglindă, se privea pe el însuși.

– Sînt eu, acceptă, după cîteva secunde. Ala sînt eu.

Cherah respiră încet; păru că se clatină.

– Cred că mai am cîteva ore libere. N-ai vrea să bei ceva împreună cu mine? Trebuie, neapărat, să ies de aici, fie și pentru puțin timp.

– Desigur, Cherah. Desigur.

Preț de o clipă nu mai vorbi nici unul. Erau amîndoi cufundați în gînduri, gînduri pe care ar fi vrut să le alunge. David se duse la fereastră și aruncă o privire afară; domnea un întuneric intens, străpuns, pe ici pe colo, de punctișoare de lumină – stelele îndepărtate. Uriașa sferă de culoare roșiatică a planetei se mișca, încet, undeva sub el, urmînd mișcarea orbitei pe care se afla nava. Totul era foarte liniștit, o liniște siderală. Și doar cu cîteva clipe mai înainte acea planetă, întreg acel spațiu înconjurător ar fi putut să fie distruse... David știa foarte bine ce anume însemna să greșești: experimentase efectele cu cîteva ani mai înainte. Dar să greșești *în acel mod*...

– Cine poartă răspunderea? întrebă Cherah.

David continuă să privească întunericul acela care părea să pătrundă și în cabinetul medical.

– Cine poartă răspunderea. Răspunderea o poartă fiecare dintre noi, răspunzători sînt cei ce au murit, cei ce au încercat să-și salveze viața fără a se gîndi că n-ar fi fost suficient. Acolo jos se află o planetă, Cherah. Și *noi* i-am primejduit existența.

Vocea lui părea să vină de undeva dintr-o noapte adîncă a tristeții. Cherah suspină, încercînd să-și oprească lacrimile.

– Ce face Sikha? întrebă David, în șoaptă.

– E bine. Își va reveni cam într-o lună, dar va fi totul bine.

Tăcu o clipă, apoi spuse:

– Vrei s-o saluți?

– Nu știu, Cherah. Într-adevăr nu știu.

– Din cauza Sonyei?

David se întoarse, în sfîrșit, spre prietenul său.

– Sikha știe foarte bine că Sonya nu mă interesează. Nu în măsura în care mă interesează ea.

– Mă uimești mereu, David. Unde erai cînd s-a produs explozia?

– Ei, fir-ar să fie! Eram în pat, cu Sonya. Și ce-i cu asta? Am obosit să-ți tot repet că între mine și Sonya nu este altceva decît ceea ce se cheamă „compatibilitate sexuală“.

Cherah făcu un gest care nu voia să spună nimic, și lăsă totul baltă.

– În orice caz, nu are nici o importanță, continuă David. Nici Sikha și nici Sonya nu înseamnă ceva anume pentru mine. Eu plec și ele rămîn aici.

– Nu reușesc să înțeleg încă de ce au vrut să te concedieze cu doi ani mai înainte de termenul stabilit. N-ai ajuns încă la Bariera Vîrstei¹.

– Redistribuirea Personalului, Cherah. Care vrea să spună totul și nimic. Nu-mi vor da alte explicații, și eu nu pot să fac nimic. Voi debarca pe planeta aceea – și arată, prin fereastră, sfera roșatică ce plutea în întuneric.

– Këndall², murmură Ofiterul. Nu va fi ușor pentru tine. Banii Companiei nu cumpără și forța necesară pentru a supraviețui în Deșert. Va trebui să iei totul de la capăt.

David zîmbi amar.

– De la capăt! Cherah, nu-ți dai seama de ceea ce spui. De fapt toată viața mea a fost un continuu luat „de la capăt”. Poate că dacă aș mai fi avut la dispoziție acei doi ani aș fi putut construi ceva aici, cu Sikha, ceva care să dureze. Dar nu s-a putut.

Urmă o pauză, după care spuse:

– Știi, uneori mă gîndesc că acei douăzeci și opt de ani ai mei nu înseamnă nimic. E ca și cum... ca și cum nu m-aș fi născut. Nu știu nimic, Cherah. Nici măcar dacă ceea ce s-a întîmplat recent înseamnă ceva. E doar... e doar o altă zi. O altă zi care a trecut și pe care am uitat-o. Și, Cherah... – îndreptă degetul arătător spre propria-i imagine din oglindă – ... *acea* persoană mi-e greu s-o recunosc pentru că, de fapt, n-am cunoscut-o niciodată în realitate.

– Aș vrea să pot face ceva pentru tine.

– Nimeni nu poate face nimic pentru mine. Voi sta acolo poate un an, apoi voi pleca... poate pe Kanwa³. Voi încerca să-mi procur o lăută Chordawin⁴, dacă voi avea destui bani. Nu știu dacă mă voi mai întoarce acasă. Cel puțin nu atît de repede. Șharraxi⁵ nu ar mai fi aceeași, pentru mine.

– Chiar îți dorești o lăută Chordawin?

– Tatăl meu m-a învățat să cînt la acest instrument, și nu mi-a fost ușor. Acest instrument este singurul lucru pe care mi-l doresc cu adevărat. E o idee care mă obsedează.

Discuția lor fu întreruptă de o voce care venea de la megafonul de pe perete. Nu mai era vorba de un avertisment de urgență, și cuvintele răsuna, liniștite, în cameră:

1, 2, 3, 4, 5 Vezi *Glosarul*.

– Trebuie să te las, Cherah, spuse David. Nici măcar nu mi-am făcut bagajele.

– Te voi aștepta la Restaurant. De acord?

David încuviință.

– Da, peste o oră.

Împinse ușa turnantă, gata să iasă, cînd se întoarse din nou spre Cherah și-l întrebă:

– Cînd voi putea s-o văd pe Sikha?

Celălalt zîmbi.

– Cînd vei dori. Poate să vorbească și să asculte. Dar să n-o obosești.

David închise ușa în urma sa.

Cabina Primului Semnalizator nu se deosebea prin nimic de acelea ale pasagerilor obișnuiți și ale membrilor echipajului navei expediționare „Eukynes“, care efectua curse pe Liniile R-58 și R-39, între Beta Shingtauri IV¹ și Omnerstark² și retur. Mulți își închipuiau că pentru comandantul navei fusese rezervată o cabină somptuoasă; David știa însă că nu era deloc așa. Cabina sa i se părea mai pustie și mai mizeră decît oricare alta.

– Chiar ești sigur că vrei să cobori pe Kendall?

– Nu mi s-a părut niciodată cum că te-ar fi interesat ceva care pentru mine era sigur.

Sonya Vierle era o femeie scundă și colțuroasă, din Sharraxi. David o comparase de multe ori cu Sikha, dar rezultatul fusese, cel puțin în aparență, de fiecare dată în favoarea acesteia din urmă. Aurora Aurié, cum îi spunea el, era foarte frumoasă, focoasă și foarte dulce, puternică și plătîndă în același timp; Sonya era și ea frumoasă, dar de o frumusețe greu de înțeles la prima vedere, și nu avea nici una din calitățile Sikhei. David nu știa ce anume îl atrăgea la ea; poate acea violență, acea forță senzuală care-l subjugă, îl domina în întregime. Dar era sigur de faptul că n-o iubea cu adevărat. Nu atît cît pe Sikha.

– Ești nedrept, îi spuse ea, îmbrățișîndu-l în întunericul din cameră, în timp ce-și împletea picioarele cu ale lui. Să știi că-mi pare rău că pleci.

^{1,2} Vezi *Glosarul*.

David se simțea obosit. A face dragoste cu Sonya era cu totul deosebit decât a face amor cu Sikha; era ceva mult mai puternic, mai intens, dar nu și relaxant. Nu se simțea niciodată bine, după.

– Nu vei simți, cu siguranță, lipsa mea, spuse el. Nu ești obișnuită să fii singură.

– Îmi vei lipsi, murmură ea, mângâindu-l pe piept. Îmi vor lipsi acele nopți petrecute cu tine.

„Noptile“, se gândi David. „Nu zilele, nu timpul. Noptile doar.“ Cît de mult se deosebea de Sikha!

– N-aș putea să supraviețuiesc într-un mediu ostil cum este cel al Companiei, spuse el. Sînt bătrîn. Douăzeci și opt de ani înseamnă o viață, și eu am trăit-o. Se ridică și se așază pe marginea patului; spuse încet: N-ar trebui să fii aici. N-ar trebui.

Privirea i se pierdu în penumbra care încadra fereastra nu prea îndepărtată. Sonya se relaxă, încrucisîndu-și mîinile pe ceafă, și mișcarea aceea făcu să i se dezvelească sînii ei mici. Zîmbi.

– N-ar trebui? Aaa, înțeleg. Ar fi trebuit să fie Sikha, aici, în locul meu... scumpa ta Auroră Aurie. Spune-mi David, unde i-ai găsit porecla asta caraghioasă?

El nu se uită la ea; era obișnuit cu înțepăturile ei.

– Nu e o poreclă. Este numele unui personaj feminin din Legende. *Na'dheas rel*, Sonya. Ești o femeie din Sharraxi care are cam prea puțin respect pentru tradițiile sacre.

– Tradiții... la ce folosesc? Oricum, îmi dau seama că tu o preferi pe ea. Are un trup foarte frumos. Femeile din Kendall sînt cele mai grațioase din tot Sistemul, spuse ea pe un ton indiferent. Dar cum se face că ești aici cu mine și nu cu ea?

– Nu înțelegi nimic, Sonya. Este o problemă de... despărțire. Sînt pe picior de plecare și trebuie să ne obișnuim, și eu, și ea, cu ideea că nu ne vom mai vedea. Trebuie s-o tai scurt, să nu-i dau posibilitatea de a-și mai aminti de mine.

Sonya rîse.

– Vorbești ca din carte, David. Spune mai bine adevărul. Poate că ea îți place fiindcă e drăguță, are sîni frumoși, picioare frumoase... rahaturi. Ceea ce contează e că la pat *eu* sînt mult mai bună.

– Termină. Nu te mai suport. Se ridică în picioare, dezgustat. Te părăsesc, Sonya. Plec și tu vei fi ultima persoană la care mă voi gândi vreodată.

Cuvintele acelea, în loc s-o rănească, o amuzau.

– Călătorie sprîncenată, dragul meu. Nu mi-ai spus niciodată asemenea cuvinte cînd stăteai deasupra mea și...

Uruitul i-au blocat cuvintele în gîtlej. Fusesse ceva ca un imens gîlgîit, o zvîcnitură a navei care-l izbi pe David de perete.

– David! DAVID! striga Sonya, dar el se îmbrăcase în mare grabă și ieșise în goană din cameră pentru a vedea ce se întîmplase cu nava sa.

Explozia Motorului cu Fuziune¹ nu distrusese părțile vitale ale navei, dar pulverizase, pur și simplu, un întreg Etaj de Locuințe. O greșală de calcul în controlul fluxului de carburant, chiar la intrarea în spațiul normal, după efectuarea Saltului Liniar²... dacă distorsiunea spațială ar fi fost degenerantă, ar fi putut duce la pieirea unei porțiuni din univers.

Ziua aceea avea să fie ultima pe care David Tschander o petrecea pe astronava Companiei „Eukynes“.

– David?

– Sînt aici.

Îi venea greu să se uite la chipul Sikhei. În lumina aceea rece și alburie de Secției Internare Medicală zăcea, nemișcată, în pat, cu piciorul fracturat întins de greutate, și chipul ei părea o linie îngustă de lumină peste care se răsfirea lungu-i păr negru și lucitor. Pielea sa de culoare neagră îi scotea în evidență roșul aprins al buzelor, iar tatuajul, în formă de „V“, de pe frunte, părea să strălucească. Îi venea greu să o vadă pe femeia aceea și să știe că avea să fie pentru ultima oară.

Era conștientă. David se temuse pentru o clipă că ea nu va fi fost în stare să raționeze după traumatismul de la Etajul 4; dar ea îl privea fix cu ochii săi luminoși, verzi, și înțelegea tot ce i se spunea.

David zîmbi forțat.

– Ce-ți face piciorul? întrebă el.

Încerca și ea să zîmbească și să vorbească, dar vocea-i era întretăiată.

– Fractura s-a agravat puțin atunci cînd m-ai mișcat, dar o să se rezolve.

Apoi, după o scurtă pauză:

^{1,2} Vezi *Glosarul*.

– Pleci, David, murmură ea coborînd privirea. Mă părăsești.

El știa că Sikha ar fi vrut să plîngă; dorea să n-o facă, dar știa că locuitorii Părții Luminate ale Planetei Kendall erau, din anumite motive, deosebit de predispuși la plîns. Chestie de *shantihstreen*¹, se gîndi el. Într-adevăr, femeia începu să plîngă încet.

– Sikha, e doar pentru... pentru puțin timp.

– Minti, spuse ea, fără a-l privi. E pentru totdeauna. Nimic nu mă poate împiedica s-o știu, David.

Ce putea să facă? Sikha semnase un Contract Parțial cu Compania pentru Dezvoltarea Pietelor Planetare din Sistem, care o angaja pînă la vîrsta de douăzeci și cinci de ani; mai trebuia deci să presteze încă cel puțin trei ani de serviciu. El n-o putea aștepta, iar ea nu putea să-și dea demisia: avea prea mare nevoie de banii pe care-i primea de la Companie.

David se aplecă asupra ei și îi sărută buzele, care erau atît de asemănătoare cu focul, încît puțin a lipsit să nu-i mistuie pe amîndoi. În clipa aceea fu învăluit de un parfum dulce și ușor care-i era cunoscut: *whadswat'nakir*², parfumul ritual al femeilor keneri³. Sikha scosese o picătură din fiola pe care o purta mereu la gît și se parfumase. Pentru el? Desigur, pentru el. David știa că acel lucru însemna foarte mult la ei, la keneri.

Sikha își ridică privirea spre el, și obrazul îi era scăldat în lacrimi.

– David, spuse ea, nu pleca. Kendall te va distruge, te va ucide.

– Trebuie să plec. Este singura mea posibilitate.

– Dar eu vreau să fiu cu tine. Respiră adînc: *Shi'ke abhot nu'ha'wathe shamsal*⁴.

David tresări. Însemna că Sikha îl iubea mult, altfel nu i-ar fi spus cuvintele acelea. Ar fi fost fericit s-o ia de soție, dar nu putea! Să-i jure o falsă credință? De ce s-o încurajeze în iluzia ei? Și chiar dacă ea s-ar fi întors pe Kendall, șansele unei întîlniri ar fi fost minime. Dacă acum i-ar fi dat un răspuns formal la invitație, i-ar fi răpit posibilitatea de a-și întemeia o familie cu un alt bărbat și de a duce cu el o viață statornică; *shi'ke abhot* era o promisiune sfîntă, inviolabilă fie pentru un

^{1, 2, 3, 4} Vezi *Glosarul*.

bărbat, fie pentru o femeie. Și cum ar fi putut s-o oblige pe ea și să se oblige pe el însuși într-un mod atât de exclusiv?

– David... Nu vrei să-mi răspunzi?

– Sikha...

– Credeam că mă iubești. Așa cum te iubesc eu pe tine, și Odheg¹ știe dacă te iubesc.

– Dar eu te iubesc mult, Sikha. Dacă...

– Atunci de ce nu-mi răspunzi?

El încă mai șovăia. Chipul Sikhăi deveni rigid, exprimând o durere înăbușită.

– Nu mă vrei, David. Nu mă vrei. Nu-i așa?

– Ai înțeles greșit.

Căută cuvintele potrivite, dar nu reuși să le găsească. Spuse:

– Xavier...

– Nu-l vreau pe Xavier, strigă ea. Pe tine te vreau. Știu că te-ai culcat cu Sonya, dar nu mă interesează. Știu că n-o iubești, după cum nici eu nu-l iubesc pe Xavier.

David se simțea încolțit.

Și, dintr-o dată, fără a se gândi:

– *J'kizho hal dari ko'nowhe*², rosti el în limba Yul³ cu o voce imprecisă și guturală.

După o fracțiune de secundă își dădu seama că, acum, nici unul dintre ei nu mai putea da înapoi. Chipul femeii se luminează.

– O, David, exclamă Sikha, trăgându-l spre ea și sărutându-l cu o violentă pasiune, cu o lăcomie de nebănuț.

După ce se desprinseseră din îmbrățișare, femeia își scoase de la gât împletitura din păr de *hakteri*⁴, de care era agățată fiola de *whadswat'nakir*, un lichid de culoare albastru-închis cu striatii argintii.

– Îți încredințez gajul dragostei mele, îi spuse ea, cu o voce ceremonioasă, și-i trecu împletitura aceea pe după gât. De acum sîntem o singură ființă, pînă în clipa cînd *Nowhe' abwut*⁵ ne va uni definitiv.

David se gândi la ritualul celebrat la *Huwutky*⁶ de bătrînul *Yisare*⁷, dar era vorba de o pură fantezie. N-aveau să se căsătorească niciodată, pentru că nu era cu putință.

Sikha își frecă fruntea de a lui, într-un gest keneri. Murmură:

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 Vezi *Glosarul*.

– Dragul meu David... cît de mult aş dori să fac dragoste cu tine. Cît de mult aş dori, încă o dată... Dacă trupul meu n-ar fi fost rănit... Cît de mult aş dori ca tu să mă iei, acum.

„De ce am făcut-o?”, se gîndi David. De ce ai făcut-o? E absurd, draga mea Auroră Aurie. Eu sînt un nimeni şi tu vrei să fii soţia mea. Nu sînt un keneri; sînt un străin şi nu cunosc Deşertul, şi nici măcar Oceanul. Kendall este un`tărîm al nisipului şi al mării, cu o emisferă permanent expusă la soare, şi cu cealaltă de noapte eternă. Cum îţi poţi închipui că eu aş putea să împart cu tine fie una, fie cealaltă? Te iubesc prea mult pentru a-ţi impune o asemenea soartă“.

Se gîndi că un jurămînt ca *shi'ke abhot*, în acest caz, nu putea fi de folos. Era cu neputinţă să fie ţinut din moment ce despărţirea era definitivă. Sikha nu putea să-l accepte, dar pentru David era un fapt împlinit. Şi ceea ce îl apăsă era faptul că Sikha, ca o adevărată femeie keneri, avea să creadă în acel jurămînt, considerîndu-l ca un legămînt, în timp ce el ar fi uitat repede totul. Era o certitudine amară, neplăcută, dar definitivă. Era trist că trebuia să nimicească o iubire care-i dăruia atîtea bucurii; îşi amintea de zilele şi nopţile petrecute cu ea cînd nu-şi dorea altceva decît să fie aproape unul de altul şi să se iubească cu patimă. Se părea că cineva trăsese o cruce mare peste viaţa amîndurora, ştergînd ceea ce fuseseră şi ceea ce ar fi putut să fie.

– Sikha... Aurora mea Aurie...

O viaţă care revine în memorie...

– Crezi că mă va putea ajuta Compania?

– Pe Kendall banii Companiei nu prea au valoare, David. Acolo ceea ce contează e să ştii să prinzi un *hakteri* în goană, sau să vînezi un *khanu'aawhke*¹ care încearcă să se ascundă printre pietre. Acestea sînt lucruri care nu pot fi plătite. Le înveţi de tînăr, urmînd preceptele lui *gherd'kwile*², sau le înveţi, de unul singur, anevoie, cînd eşti bătrîn.

David îl privi pe Cherah, în timp ce-şi sorbea băutura aceea de culoare brună. Se întrebă cum de putea cunoaşte el atît de bine planetele din acea zonă. La *Centrele de Pregătire*³, materia sa secundară, în afară de Medicină, fusese Planetologia, dar,

1, 2, 3 Vezi *Glosarul*.

fără îndoială, siguranța sa nu putea să-i vină doar de la *ace*/ tip de cercetare.

– Dacă nu altceva, spuse el, măcar știu să vorbesc corect limba Yul.

Cherah se așază în fotoliu, uitîndu-se țintă prin uriașul geam panoramic la planeta aceea roșiatică, și încuviință.

– E și asta ceva. Și unde vei merge?

– Într-un sat care se numește Murke, pe malul septentrional al Lacului Theri. Voi avea o locuință de Funcționar obișnuit și două sute șaisprezece mii de credite de lichidare. Asta e tot, Cherah.

Mai luă o înghițitură din băutura aceea, un lichior din *Ommam*¹ care avea un vag gust de șofran. Se uită țintă la pahar, și spuse:

– Știi, am încercat deseori să mă gîndesc la toate acestea ca la ceva foarte amuzant... foarte comic. Am și rîs de cîteva ori. Vorbesc serios, știi? Mă gîndesc că aș fi putut profita de acești doi ani, de acest avans pe care-l am față de Funcționarii obișnuți pentru a mă distra puțin, să cheltuiesc banii cu femei și seri distractive la Hepta'Kirin... și măcar să mă conving că, la urma urmelor, faptul că m-au concediat nu e un lucru rău, ba chiar... că am avut noroc.

Clătină din cap.

– Apoi mă gîndeam la viața mea viitoare pe planeta asta de sub noi... și nu găseam nimic amuzant. *Triada*² este zona cea mai primitoare de pe Kendall... știi ce vreau să spun. Făcu un gest cu mîna. Acolo, cel puțin, poți ieși în aer liber fără frica de a te prăji... dar nu va fi ușor. Și nu va fi plăcut. Dar n-am de ales.

Cherah asculta în tăcere. David mai comandă de băut, apoi căzu pe gînduri. Reîncepu să vorbească, încet, cu calm, așa cum făcea întotdeauna cînd i se spovedea cuiva.

– Am petrecut ultimii unsprezece ani în Companie, Cherah. M-au format ca Integrator³, Navigator⁴, Semnalizator... mare Shakkai. Și totul s-a dus de rîpă. Nu-mi va mai folosi la nimic toată pregătirea mea. A fost doar... un episod din viața mea. Rîse scurt. Da.

Tăcu pentru o clipă. De undeva, de deasupra lor, se auzi un zgomot surd, și David zîmbi. ..

1, 2, 3, 4 Vezi *Glosarul*.

– Auzi? Se pregătesc de plecare. Nu cred că mai e mult pînă atunci.

În acea clipă din megafon se auzi:

ATENȚIE PASAGERI ÎN TRANZIT
2 ORE ȘI 26 DE MINUTE PÎNĂ LA PLECARÉ

– Nu am fost comandantul acestei nave atît de mult timp încît să-mi pară rău că o părăsesc – spuse el în timp ce barmanul îi servea cu băutură. Dar... simt că ceva din mine e pe cale de a se pierde. Ceva care va rămîne aici, ceva ce nu voi putea nicicînd duce cu mine. Și nu știu dacă asta mă va face fericit sau nefericit.

– Nu-ți face griji în legătură cu Compania, David. Și apoi, și eu mă apropîi de Bariera Vîrstei. Pe Șefi îi doare în cot de noi.

– Nu-i numai asta, Cherah, spuse David. Aș vrea... aș vrea doar să știu cît anume va mai rămîne în mine din tot ceea ce am învățat în ultimii unsprezece ani.

– N-are rost să te mai gîndești la toate astea.

– Ba are, Cherah... pentru că mi-e frică.

– Frică?

– Da... frica de a afla răspunsul.

CAPITOLUL AL DOILEA

O comportare cu totul infantilă...

Să nu mă întrebați ce e Cosmosul. Nimeni nu poate să identifice cu certitudine locul în care ne aflăm. Dar dacă vrem să considerăm acest loc ca fiind Cosmosul, ca fiind Universul în care trăim în mod activ, atunci sînt de acord să mi se pună o asemenea întrebare, pentru că ea exprimă dorința de a cunoaște. La rîndu-mi, eu adresez întrebarea Cosmosului însuși.

BIA HUDDAR

O ALTĂ ZI trecută și uitată...

Cînd se deschise ușa, lumina soarelui îl izbi pe David de parcă ar fi fost o lovitură de măciucă. Îi trebuiră cîteva secunde pentru a se obișnui cu valul acela violent de căldură care-l lovise imediat ce ieșise pe platforma Astroportului din Waddhar. Începu să transpire din abundență, în timp ce, cu un mijloc de transport A.G.¹ își ducea bagajul spre Sectorul Sosiri Interplanetare; se gîndi: „Ei, bine. Va trebui, în orice caz, să mă obișnuiesc!“

Pe cerul azuriu din Kendall nu se zărea nici un nor. Temperatura, chiar și aici în zona mai puțin caldă a planetei, părea să fie foarte ridicată, iar aerul era uscat.

Își mută privirea spre munții care se înălțau în dreapta sa. În depărtare se zărea Marele Zid², care se vedea destul de bine în ciuda distanței; dincolo de el se afla Deșertul, Marea Cîmpie. Deșertul, în sensul cel mai complet al cuvîntului, era o ființă vie, mobilă, înzestrată cu tentacule ce se întindeau ajungînd pînă în zona celor Trei Lacuri.

^{1,2} Vezi *Glosarul*.

David se întrebă cum de puteau să supraviețuiască acolo, în acea zonă, kenerii, și răspunsul veni imediat: sub pământ...

– Nu, spuse tînărul Funcționar¹.

David rămase blocat.

– Nu? Și de ce nu?

Tînărul își înălță fața de culoare închisă. Și David își dădu seama, pentru prima dată, *cît* de închisă la culoare era în realitate fața aceea. Pielea celor din Emisfera Luminată a Planetei Kendall era aproape neagră... o caracteristică somatică datorată Atotputernicei Zeițe a Evoluției.

Fața aceea neagră îl privea cu indiferență.

– Ordinele Companiei, spuse.

– Ce anume? Ordine! De la Companie, hm! Dar v-ați uitat la asta? – și-i arată Viza specială care atesta că David Amshinygri Tschander era un fost Prim Semnalizator, și, ca atare, i se datora cel mai mare respect.

Tînărul nu dădu semne cum că ar fi impresionat.

– Da, da, văd, știu, spuse pe un ton sarcastic. Dar nu vă pot da voie să mergeți la Murke.

– Asta-i bună! Și de ce?

– Ordine.

– De la Companie.

– Întocmai.

Tînărul se apucă să răsfoiască un teanc de dosare, aflat în dreapta sa, și, după circa un minut – timp în care David se gîndi că răsfoitul acela avea să-l înnebunească – scoase de acolo o foaie de culoare azurie, pe care se putea vedea ștampila Companiei, dar nu și ce era scris.

Funcționarul mîrîi:

– Hmm... hmm... și dădu din cap, în semn de aprobare, ca și cum ar fi fost prezent Coordonatorul² în persoană, el cel care-i dădea instrucțiunile, și nu o foaie de hîrtie.

– Hmmm...

– Ei, așadar?

David începea să-și piardă răbdarea.

Celălalt nu catadicsea să-și înalțe privirea. Îi luă foaia cu viza, o cercetă de sus pînă jos, apoi i-o restituî. Îi ceru din nou Pașaportul

^{1,2} Vezi *Glosarul*.

Intersisteme, pe care-l mai examinase cu cîteva minute mai înainte, și citi iar datele. Îl măsură apoi pe David cu privirea din cap pînă în picioare, ca și cum semnalmentele și termofotografia tipărite pe hîrtia sintetică n-ar fi corespuns individului ce se afla în fața lui, apoi mîzgăli ceva pe una din pagini.

– Ascultați-mă, începu David. Eu sînt un fost Prim Semnalizator. *Fost*, adăugă, ridicînd ușor glasul. Așa încît, orice ar spune sau ar face Compania, pe mine nu mă mai privește. Înțelegeți?

Celălalt își înălță capul și zîmbi.

– Înțeleg perfect, credeți-mă.

– Compania o să mă ajute dacă... dacă voi avea probleme deosebite. E un lucru ce se practică față de toți cei care, ca și mine, nu mai sînt angajații ei. Dar hotărîrile pe care le ia Compania pe mine nu mă mai privesc. Înțelegeți?

– Înțeleg, spuse tînărul, cu un surîs lăbărtat, arătîndu-și toți cei treizeci de dinți ai lui strălucitori.

Într-unul din incisivii superiori avea montat un smarald, și David văzu ceva de care nu-și dăduse seama pînă atunci: avea trasate sub ochi două scurte linii negre orizontale. Nu era un machiaj, pentru că așa ceva nu se cunoștea pe Kendall. Își aminti că era vorba de *Odhenak*¹, Darul lui Odheg; semnul maturității sexuale la bărbați. Echivalentul feminin al acestuia era acel simbol de pe frunte, *khawat'ohwe*, dar exista o diferență: în cazul femeilor nu era vorba de ceva natural ci, dimpotrivă, ceremonia aceea era foarte dureroasă... dar rezultatul era de-a dreptul uimitor.

– Dar și dumneavoastră trebuie să mă înțelegeți, continuă Funcționarul. Eu nu fac altceva decît să execut ordinele pe care le-am primit. Aceasta – și-i dădu Pașaportul, deschis la pagina pe care scrisese ceva – aceasta este noua dumneavoastră destinație.

– Netha! strigă el. Vreți să mă trimiteți pe insula Kimma? Ce, ați înnebunit? Pînă acolo sînt mai mult de patru mii de *nahmar*!²

Funcționarul Controlor îi replică simplu:

– Dispunem de cele mai bune și eficiente Vehicule cu Propulsie Sonică³ – după care plecă să se ocupe de alți pasageri, care tocmai debărcaseră.

^{1, 2, 3} Vezi *Glosarul*.

David strigă:

– Dar eu trebuia să merg la Murke! Compania îmi garantase că nu...

– Compania vă va acorda tot sprijinul de care veți avea nevoie.

Situația era tragică. David nu auzise lucruri prea bune despre orașul Netha.

– Vreau să-l văd pe Ambasadorul de la Selwaere¹ din Sharraxi! Imediat! Nu... nu puteți să-mi faceți una ca asta!

– Ambasadorul vă va putea primi peste un Segment Timp².

– Optsprezece ore!

– Un Segment Timp.

David nu mai spuse nimic. Mulți locuitori din Kendall nu erau încă în stare să măsoare timpul în ore standard; pentru ei existau doar Segmente Timp și Fazele Lunare³.

Se gândi cu nostalgie la lumea în care se născuse, pe Sharraxi, unde îți puteai da seama cum timpul se scurgea în flux continuu. Pe când aici, pe Kendall – un tărîm care își arăta soarelui său mereu una și aceeași față – nu era chip să înțelegi că viața mergea în ritm de melc. Iar anotimpurile aveau schimbări de climă atît de imperceptibile încît pentru oamenii obișnuiți ele nici nu existau.

– Încercați să vă liniștiți, domnule Tschander – continuă tînărul. Puteți vizita Muzeul care se află la etajul al treilea; va fi o experiență plăcută pentru dumneavoastră. Nu vă aruncați viața în nisip.

David scoase un suspin. *Aspen'ashan*⁴ : „Nu-ți arunca viața în nisip“. Una dintre poruncile morale cele mai importante pentru locuitorii din Kendall, exprimînd un profund sens al vieții...

... *Pentru că în Ziua de apoi vei fi mai întîi bătrîn mai înainte de a fi copil.* „S-o lăsăm baltă“, își zise el. „Să-l așteptăm pe Ambasador“.

Se așeză pe unul din scaunele din holul Astroportului din Waddhar și se gândi că în toată povestea asta nu putea să nu fie ceva comic, ceva de rîs.

Ar fi vrut, într-adevăr, să-l găsească.

1, 2, 3, 4 Vezi *Glosarul*.

Ambasadorul din Sharraxi se numea Harken Zuwel, și era un tip scund, între două vârste, îmbrăcat în verde, care-și mîngîia într-una părul alb. Efeminat, în sensul cel mai rău al cuvîntului.

David simțise că-l urăște chiar din clipa cînd intrase în biroul acestuia, la etajul al patrulea al Astroportului, și-l privise în față. În clipa aceea amărăciunea și surprinderea făcuseră loc, înlăuntrul lui, unei nemăsurate dorinți de a urî pe cineva, și Zuwel era destul de dezgustător pentru a reprezenta o țintă perfectă. Dar David nu lăsa să se vadă nimic. Cu un efort uriaș, reuși să pronunțe cuvîntul „Domnule...” și să pară suficient de servil.

– Luați loc, *hakkahn*¹ Tschander, spuse ambasadorul, arătîndu-i un fotoliu în fața biroului său.

David se așeză și-și stăpîni cu greu instinctul de a închide ochii și de a se cufunda în voie în spuma plastică a fotoliului. Trecuse mult timp de cînd nu mai dormise, și accidentul de la Etajul 4 al navei „Eukynes” îl extenuase fizic și moral. Adormise pe fotoliile din hol, în orele acelea în care fusese nevoit să aștepte pînă ce Ambasadorul va fi fost liber; dar fusese o odihnă chinuită și nesatisfăcătoare. Se scutură, dîndu-și seama de faptul că Zuwel îi vorbea.

– ... să-i spun pe nume, auzi el.

Pierduse începutul.

– Știu că ați reușit să treceți cu astronava „Lietwehr” prin cîmpul gravitațional al planetei Beta Shingtauri. Felicitările mele!

– Vă mulțumesc... dar e cam mult de atunci.

– O, n-are importanță. Eu i-am admirat întotdeauna pe navigatorii de ispravă. Fără ei, Compania ar fi pierdută... și noi odată cu ea. Nu vi se pare?

– Da, fără îndoială, domnule. Dar eu...

Zuwel dădu din mîină.

– Fără modestie, Tschander. Sînt în stare să apreciez cine merită să fie considerat un om de nădejde al Companiei. Și dumneavoastră, într-adevăr, sînteți, Tschander, da, da, sînteți.

David îl corectă:

– *Am fost*. Dar, de fapt...

¹ Vezi *Glosarul*.

– Îmi pare rău că v-au concediat mai înainte de a ajunge la Bariera Vîrstei. Dar sper să fiți de acord cu mine că acestea sînt avantajele și dezavantajele unei cariere strălucite.

– Desigur. „Imbecilul ăsta mă face să-mi pierd timpul. Trebuie să ajungem la subiect, altfel o să petrec aici și următorul Segment Timp“, se gîndi el.

Începu:

– Domnule, de fapt eu am venit aici pentru a discuta cu dumneavoastră o problemă personală...

– A, da! îl întrerupse celălalt. Am înțeles. Știu la ce vă referiți.

– Atunci vă veți da seama de faptul că mi s-a făcut o nedreptate. Compania îmi garantase o locuință pe malul Lacului Theri... și nu văd motivul pentru care am fost mutat pe insula Kimma, mai ales avînd în vedere că ultimele rapoarte ale Missi¹-ilor n-o descriau nicidecum drept un loc ideal în care să trăiești.

– Hm... Hmmm... Zuvel își trecu o mîină prin păr. Poate că ultimele rapoarte ale Missi-ilor se refereau la vremea în care insula mai era vizitată de anumite amfibii periculoase și dezgustătoare... Dar acum toate acestea ar trebui să nu mai existe. La Ecuator e un pic cam cald...

David nu rîse.

Ambasadorul continuă, ușor dezamăgit:

– Dar vă înțeleg. Vă înțeleg, credeți-mă. Însă totul se va aranja, în cîteva ore. Să fiți sigur de asta.

Zîmbetul care apărui pe fața lui David era sincer, acum. Un zîmbet de ușurare.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule. Dar, cînd voi putea pleca spre Murke?

– Murke? N-am pomenit nimic de Murke. Dumneavoastră nu veți merge acolo.

– Ceee?

– Eu sînt un Ambasador acreditat aici, și am unele privilegii; dar nu pot să contestez ordinele date de Companie. Există o anumită ierarhie căreia mă supun și eu, domnule. N-am spus că veți putea merge la Murke; am spus doar, pur și simplu, că problema dumneavoastră se va rezolva în curînd.

¹ Vezi *Gloșarul*.

– Și asta ce vrea să zică? întrebă David, furios, cu cel puțin un milion de răspunsuri posibile, din partea acestuia, ce-i roiau prin minte.

– Vrea să spună că dumneavoastră nu veți rămîne pe insula Kimma mai mult de trei sau patru Segmente Tîmp. Vă convine?

– Foarte bine. Dar va trebui să stabilim unde anume voi locui permanent. Aveți vreo idee în legătură cu aceasta?

– Noi – și David se întrebă ce o fi vrut să spună prin acel *noi* – ne-am gîndit la un loc cu totul deosebit.

Zuwel se ridică din fotoliu și se îndreptă spre o uriașă planisferă a Kendall-ului aflată într-un colț al camerei. Pe glob era reprezentat foarte distinct, în cele mai mici detalii Chorr – singurul continent de pe planetă – dar nu la fel de amănunțit reprezentat și Axari, imensul ocean care ocupa mai mult de jumătate din suprafața planetei. Se vedeau doar insulele cele mai importante. Ambasadorul învîrți sfera de plastic pînă ajunse la un mic punct de culoare galbenă, pierdut în masa de culoare albastră – oceanul.

Îndreptă degetul arătător spre acel punct.

– Aici, spuse.

David sări în picioare.

– Axari? Pe Partea Întunecată!

– O, nu e complet întunecată. Doar în rarele perioade ale Fazelor Lunare.

David se apropie pentru a se uita și el la acel punct ce-i era predestinat. Era o insuliță de formă lunguiată: Ushvari. Măsura, de la un capăt la altul, 160 de nahmari.

Își ridică privirea.

– De ce acolo?

– Uhhh... făcu ambasadorul privindu-și unghiile. Compania a... Compania... a hotărît așa. Ei apreciază că ați putea... uhmmm... să fiți mai... folositor, acolo, la Ushvari.

– *Folositor?* Folositor la ce? Și cui?

– Mă tem, domnule Tschander... că nu vă pot spune nimic în această privință. Omul propune și Compania dispune.

Și după ce spuse acele cuvinte izbucni într-un rîs zgomotos care-l scoase din fire pe David.

– Foarte bine, spuse David, ridicînd glasul. Nu voi pleca spre Ushvari pînă ce nu-mi veți fi dat o explicație plauzibilă.

– Haideți, domnule Tschander...

Era ca și cum Zuwel s-ar fi aflat în postura unui părinte care-i cerea copilului să nu facă mofturi.

– Comportarea dumneavoastră este cu totul infantilă.

– Puțin îmi pasă. Aveam un loc sigur, un loc foarte bun, pe acest continent, și locul acela se numește Murke. Dar dumneavoastră mi-l răpiți și mă expediați tocmai în mijlocul oceanului, unde temperatura e de o mie de grade Syetchen sub zero, și ați mai vrea să nu am o comportare infantilă? Mare Shakkai! Aș dori să am o comportare cât mai *infantilă* cu putință, dacă aceasta m-ar ajuta să intru în posesia drepturilor mele!

– Am înțeles, spuse Ambasadorul. Dar vă avertizez că voi fi nevoit să fac uz de forță în cazul că dumneavoastră vă veți menține pe această poziție nechibzuită, infantilă.

Nici nu vreau altceva! Fă-te încoa, stîrpitură! Încearcă, numai, să te atingi de mine, și te fac bucățele!

Celălalt apăsă, simplu, pe un buton al interfonului său.

– Pînă una-alta, spuse el, pe un ton care se voia trist, mă fac că n-am auzit insultele acelea vulgare proferate de un Integrator.

David n-avea de gînd să se lase azvîrlit în felul acela, și voia să o demonstreze; dar cînd două Gărzi de Elită intrară în birou, n-a mai avut această posibilitate.

După o oră standard, se afla la bordul unui Vehicul cu Propulsie Sonică ce-l transporta spre sud, spre insula Kimma.

CAPITOLUL AL TREILEA

Ultima lumină

Uneori, cînd o mutație neașteptată, fie ca naturală sau artificială, tulbură echilibrul genetic al unei creaturi oarecare, atunci se înregistrează un fenomen numit în mod obișnuit „respingere de reacție inconștientă”: subiectul observă că se schimbă, și, pentru a nu se simți nici cîtusi de puțin că este realmente diferit face tot ceea ce îi stă în putință pentru a schimba mediul înconjurător; pe măsură ce îndeplinește asemenea scop, fără ca el să-și dea seama, mutația pe care a suferit-o se accentuează din ce în ce mai mult, ceea ce îl determină să-și sporească eforturile pentru schimbarea mediului și așa mai departe. Nu rareori un astfel de ciclu provoacă o totală anihilare fizică și mintală a subiectului...

Din: „O ANALIZĂ A FENOMENULUI SOCIAL-DIN SISTEM ÎN ULTIMII DOUĂ SUTE DE ANI”,
de Hekar Bwuni (Editia A.S. 9318)

PATRU MII de *nahmar* nu însemnau prea mult. La urma urmelor David călătorise prin spațiu ani-lumină și diferența era doar aparentă.

Infinitul deșert se afla la numai cîtiva pași *nahmar* sub el: un pămînt trist de la ecuatorul *ken dallian*, unde nici o vietate nu putea trăi mai mult de cîteva clipe sub arșița și strălucirea soarelui care ajungeau aici cu întreaga lor intensitate de cînd planeta își încetase mișcarea de rotație. Văzută de după ecranul de protecție *jekhyr*¹ de la fereastra circulară, steaua nu părea mai masivă și mai luminoasă decît multe altele, dar David știa că era o iluzie. Ar fi fost de ajuns să o privească o singură secundă, fără măsurile de protecție, ca să-și piardă vederea; căldura pe care o emana era atît de mare încît încingea cumplit partea exterioară a Vehiculului cu Propulsie Sonică.

Eu am timp, părea că vrea să spună.

¹ Vezi *Glosarul*.

Pilotul aparatului de zbor anunță că în curînd aveau să ajungă la Netha; anunțul era în folosul și beneficiul lui David, singurul pasager la bord. Compania îi pusese la dispoziție – într-un exces de generozitate de care David s-ar fi lipsit bucuros – un Vehicul numai pentru el.

Îl chinuiau încă gîndurile în legătură cu rolul pe care i-l hărăzise Compania trimițîndu-l pe planeta aceea. Cuvintele ambigue și reticente ale Funcționarului de la Control și ale Ambasadorului îl obsedau dar erau prea haotice, prea învîlmășite pentru ca el să le poată analiza cu eficiență. „Folositor...” Poate una dintre acele întreprinderi comerciale care puteau să dea bătaie de cap oricui: Conducătorii¹ nu-și făcuseră niciodată scrupule cînd era vorba de vieți omenești. Dar din cîte știa el, nici unui ex-Funcționar nu i se ceruse, sau impusese, vreodată colaborarea. „Compania nu e așa”, se gîndi el. „Cînd ești dat afară, ești dat afară”. Ceea ce i se întîmplase era un fapt prea neobișnuit pentru a-l putea încadra în vreo schemă și a afla răspunsul.

Vehiculul ateriză cu mare zgomot pe pista de nisip bătătorit, cu un scîrțîit prelung și o frînă bruscă. David își desfăcu centura de siguranță și-și întinse mușchii amortiți; nu reușise să se relaxeze nici în timpul călătoriei. Dar poate că cele trei Segmente Timp la Netha aveau să-l ajute pentru a se odihni.

O femeie keneri, îmbrăcată în auriu și stacojiu, ieși din cabina de pilotaj, zîmbindu-i.

– Dacă vreți să mă urmați, vă voi conduce acolo de unde veți putea să vă luați bagajul, spuse ea luînd-o înainte.

David o urmă.

Ieșiră din vehicul, bineînțeleș fără să traverseze în aer liber pista de aterizare, și intrară într-un coridor lung și pustiu. Coborîră diverse rampe de scări și intrară într-o sală de așteptare plină ochi. Indivizii pe care reuși să-i vadă erau toți de pe planeta aceea; nici urmă de străini, el fiind singurul care se făcea remarcat prin pielea sa albă. Se așternu liniștea: toți aveau privirile ațintite asupra lui.

Reuși, cu greu, să-și păstreze o expresie indiferentă. Treptat, în timp ce înainta spre tobogan să-și ia bagajul, fără a mai fi însoțit de pilotul keneri, observă că lumea nu-i mai dădea

¹ Vezi *Glosarul*.

atenție. Reîncepu sporovăiala și sute și sute de voci se contopeau într-una singură, într-un bîzîit continuu, întrerupt uneori de vocea unui vorbitor mai îndîrjit decît ceilalți. Un Aeroport ca toate celelalte din Sistem¹.

Dar Netha era ceva deosebit. Un oraș construit într-o scobitură uriașă a stîncii care susținea Deșertul. Un oraș cu douăzeci de mii de suflete care primeau doar o parte din căldura și din lumina soarelui, grație unor enorme ferestre prevăzute cu ecrane *jekhyr*: exact atît cît era necesar pentru a se garanta funcționalitatea vieții. Aerul era cel din atmosferă, răcit cu ajutorul unor adecvate sisteme centralizate.

David ieși din Aeroport și se trezi contemplînd o uriașă boltă de piatră, care se înălța cam la nouăzeci de metri deasupra sa, și care acoperea orașul ca un fel de capac cenușiu. Ferestrele acelea uriașe îi dezvăluiau faptul că deasupra bolții se afla toată greutatea de nisip a Deșertului.

În timp ce se îndrepta spre locuința ce-i fusese repartizată, în liniștea orașului subteran, se gîndi la acel Deșert și la populațiile care ocupau zonele mai puțin năpăstuite. În partea septentrională se întindea Marea Cîmpie Charrakee, unde se aflau numeroase sălașuri ale populației keneri; deșertul era un tată generos. Acolo se putea scoate apă din pînzele subterane și existau diferite viețuitoare ce puteau servi drept hrană. Existau *hakteri*, sursă principală de aprovizionare pentru triburile keneri de pe Platoul Occidental; apoi, *khanu'aawhke* și *soojahre*². Surse de hrană bogate și numeroase precum granulele de nisip. Dar Deșertul cu o mîină da și cu cealaltă lua: pînzele de apă se aflau la mare adîncime, iar animalele nisipului nu erau o pradă ușoară și să vînezi o specie dintre acestea constituia o muncă foarte anevoioasă. Trebuia să calculezi exact timpul cît puteai rămîne în aer liber, să-ți construiești de unul singur adăposturi, să ai reflexe extraordinare și instinct pentru a reuși să descoperi locurile în care se ascund animalele și să le capturezi. Cei mai puțin rezistenți nu izbuteau niciodată s-o facă; cei mai abili reușeau să ucidă doar cîteva animale, strictul necesar supraviețuirii tribului, și aceasta cu mare chin, cu mare durere. Acționa și aici eterna, nemioloasă, neschimbata, fundamentală lege a vieții: „cel mai puternic supraviețuiește“.

^{1,2} Vezi *Glosarul*.

Deșertul era sălașul celui mai tare.

David privi în jurul său. Orașul era neobișnuit de plat și de monoton, o interminabilă înșiruire de case prefabricate, între care existau spații perfect regulate și echidistante. Compania îi furniza orașului toate materialele de primă necesitate și-i dădea ajutorul său, prețios, pentru amenajarea suprafețelor utile. Toate acestea în schimbul permisiunii de a explora zona învecinată, pentru o eventuală exploatare a zăcămintelor. Ceea ce nu era deloc un lucru neglijabil; multora nu le convenea faptul că, în felul acesta, Compania putea să dispună după bunu-i plac de un teritoriu care aparținea tuturor celor ce-l locuiau și, totuși, libera extracție a mineralelor din Planetele Fantomă¹ era un fapt de acum acceptat, ceea ce sporea cu mult veniturile Companiei. Acel schimb, deși ar putea să nu pară așa, era foarte avantajos pentru marea asociație. Substanțele extrase din subsolul planetei Kendall erau efectiv utile doar pentru chimiștii Companiei, și Extractorii² puteau circula oriunde ar fi vrut cu condiția de a nu nimici viețuitoarele Deșertului și activitatea lor să nu perturbe sistemul ecologic. Condițiile satisfăcuseră, mai mult sau mai puțin, pe toată lumea și acordul fusese semnat; un acord inalterabil.

David aruncă o privire în sus, care-l făcu să tresară. Fusese un impuls inconștient, o simplă ridicare a ochilor; dar văzuse *ceva*.

Geamurile ecranate cu *jekhyr* erau perfect transparente și cerul era de un albastru pur. Nu era greu să observi, la câteva minute de arc distanță de soare, mica seceră alb-azurie a primei luni din Kendall, cea mai mare: Kurny³.

Faptul că răsărise luna nu ar fi trebuit să pară tulburător sau nici măcar ciudat; dar David își amintea ceva ce-i spusese Sikha în legătură cu Fazele Lunare. Fu cuprins de îndoială dacă nu cumva pierduse noțiunea timpului și scoase din buzunar cronometrul pe care-l potrivise cu timpul de pe planetă. S-o fi luat razna aparatul? Dar nu, nu era cu putință. Nu cunoștea foarte bine sistemul Kendall, dar știa că Fazele Lunare durau circa două sute de ore și că, în acel moment, Kurny nu ar fi trebuit să fie vizibilă pe Partea Luminată. Un calcul rapid îl făcu să ajungă la concluzia că luna răsărise cu aproape o sută de ore mai înainte decât trebuia. Cum de se putuse întâmpla așa ceva?

1, 2, 3 Vezi *Glosarul*.

Îl cuprinse curiozitatea, de fapt ceva mai mult decît o simplă curiozitate. Nęstiind cui să se adreseze pentru a-și lămuri îndoiala și nęfiind un cunoscător al planetei, opri cîtiva bărbați și cîteva femei care treceau pe aceeași stradă, și ceru cîteva informații, arătînd cu degetul spre cer. Reacțiile celor cărora li se adresase fură de-a dreptul descurajatoare: priveau spre punctul indicat de el, apoi îl fixară îndelung pe el, neîncrezători și răspunsurile variau de la simplele: „Nu *știi*, străine?“, „Cum de *nu* poți să înțelegi?“, la „Trebuie să fii nebun să mă întreb așa ceva“.

Două fetișcane keneri, care treceau pe acolo și care nu păreau să aibă mai mult de cincisprezece ani, la întrebarea lui începură să rîdă cu poftă și se îndepărtară, ținîndu-se de braț, fără a-l învrednici cu vreun cuvînt.

David, acum, era într-adevăr descumpănit: nimeni nu-i dăduse vreun răspuns și, în plus, își dăduse seama că răsărirea anticipată a lunii Kurny se lega de ceva deosebit, cunoscut de toți, și atît de evident încît simplul fapt de a întreba despre ce anume era vorba provoca ilaritate. Era nedrept. Luă hotărîrea să se informeze în legătură cu acel amănunt, în cel mai scurt timp.

– Ce părere ai despre asta?

– E ceva foarte ciudat. Într-adevăr nu știu. Ai spus *folositor*?

– Da. Și aș vrea ca tu să-mi spui dacă îngrijorările mele și se par nejustificate, rezultat al țicnelii.

Pe ecranul transmițătorului, chipul pătrat al lui Cherah era neclar, o pată de culoare perturbată de interferențe electromagnetice și atmosferice. David și Ofițerul Medic își vorbeau de la distanță de zece mii de nahmar; dar dacă imaginea era de foarte slabă calitate, audia era excelentă: nici un zgomot, nici un șuierat, nici un fișit nu-i tulbura pe cei doi. Nu se putea desluși foarte bine expresia feței Ofițerului, dar timp de o clipă se făcu tăcere. David, așezat în fața transmițătorului instalat în livingul apartamentului său din Netha, aștepta un răspuns.

– Nu e vorba de nici o țicneală, David... spuse Cherah. Fapt e că e greu să se dea o interpretare logică hotărîrilor luate de Companie. Motivul transferării tale ar putea fi întîmplător, deși eu mă îndoiesc, dată fiind aluzia Ambasadorului la acea prezumtivă „utilitate“ a ta...

Se așternu din nou tăcerea. David respiră încet: de acord, faptul nu avea nici o logică. Conducătorii aveau obiceiul să urmărească diverse tipuri, toate avînd caracteristicile proprii.

– Și, altfel, ce-mi spui? întrebă el, sprijinîndu-și capul pe braț.

– Despre lună vrei să zici?

– Întocmai. Pentru că nimeni, aici, n-a vrut să-mi explice motivul dereglării Fazelor Lunare. Mă gîndeam că tu m-ai putea ajuta.

Cherah se gîndi o clipă.

– Da, cred că da. Știu despre ce este vorba.

David se aplecă înainte, și-l auzi pe Cherah spunînd:

– În curînd se va lăsa noaptea, David.

– Noaptea. Ce vrei să spui?

– O, nu noaptea în sens obișnuit, se grăbi Cherah să se corecteze. Știi bine că planeta Kendall nu se rotește în jurul propriei sale axe, și nu o va mai face niciodată. Și acolo unde te afli acum nu va mai fi niciodată acel fel de noapte. Lasă-mă să-ți explic. După cum bine știi, Kendall are doi sateliți: Kurny și Kudgyrny¹, care se rotesc pe orbită în jurul planetei în mod aproape perfect simetric, menținîndu-se față de aceasta la antipozii. Cînd prima lună răsare sau apune pe Partea Întunecată, cea de-a doua răsare sau apune pe Partea Luminată. Înțelegi?

– Cred că da.

– Foarte bine. Dar ți-am spus că mișcarea e *aproape* perfect simetrică, dacă țiți amîntești. Nu te gîndi ca la doi sateliți care ar fi, cumva, fixați la capetele unui băț, pentru că nu e deloc așa. În realitate, luna cea mai apropiată de planetă se mișcă mai repede decît cealaltă, chiar dacă nu cu mult. Simetria mișcării se dereglează, în timp, pînă cînd ambele luni se află mai întîi pe Partea Întunecată, apoi pe Partea Luminată, în același moment; și în acest ultim moment se află într-o asemenea poziție încît ascund vederii soarele.

– O eclipsă cît se poate de firească. Nu era nevoie s-o lungesti atît.

– Țe înșeli, David. Acest fenomen se întîmplă pe Kendall odată la opt mii de ani standard. Nu e vorba de ceva normal: este un eveniment așteptat cu teamă. Probabil de asta au rîs de tine. Așteaptă, cine știe de cînd, căderea nopții, și tu n-o știi.

¹ Vezi *Glosarul*.

– Și ce vrea să spună acest „cu teamă“?

– Kendallienii sînt convinși că eclipsa aduce cu ea calamități cumplite, dezastre naturale și niște demoni oribili care devorează sufletul ființelor omenеști.

– Superstiții de doi bani. Eu am văzut la populația *Khismel*¹ lucruri și mai rele. În orice caz, nu văd de ce m-ar privi pe mine acest fenomen.

– Ba te privește. Dacă nu mă înșel, mi-ai spus că te-au repartizat pe o insulă de pe Partea Întunecată. Nu-i așa?

– Ba da. Pe insula Ushvari.

– Hm, dacă pe Partea Luminată perioada de întuneric durează puțin, vreo șaptezeci și două de ore, pentru Axari² lucrurile stau cu totul altfel. Ai idee care este formația fizică a planetei în emisfera întunecată?

– Da. Este un ocean imens.

– Crezi că ar putea exista apă în stare lichidă acolo unde temperatura medie a atmosferei este cu mult sub zero? Ba chiar un ocean?

– Teoretic, n-ar fi posibil... și în majoritatea cazurilor nici nu e. Dar mi-au spus că planeta Kendall este o lume cu totul deosebită.

– E adevărat. În raport cu ceea ce ar trebui să fie, este vorba de o planetă primitoare, plăcută, cu climă temperată. Pe emisfera luminată căldura soarelui se dispersează în așa fel încît temperatura se menține la un nivel acceptabil; pe emisfera întunecată intervin, în mod adecvat, cele două luni. Kurny și Kudgyrny sînt doi sateliți foarte mari, David. Atracția lor gravitațională, combinată, a făcut ca să se încetinească mișcarea de rotație a planetei și apoi să înceteze cu totul. Mărimea suprafeței lor radiante le permite să reflecte nu numai lumina, dar și o mică parte a căldurii solare; și această căldură este reținută de masa de apă. În afară de asta, o mică parte a oceanului, în zona de separație dintre partea întunecată și cea luminată, primește o căldură mai mică de la soarele în asfințit. Apa se încălzește tare, dar nu chiar pînă la punctul de fierbere, și puternicele marea create de atracția celor două luni dau naștere unor curenți calzi care permit temperaturii apei

^{1,2} Vezi *Glosarul*.

oceanului să se mențină cu puțin peste punctul de îngheț. Înțelegeți, acum?

– Foarte interesant. Ești bine informat, Cherah.

Chiar dacă vocea sa avusese o nuanță de ironie, Cherah nu observă.

– Masa de apă poate să rețină o căldură suficientă pentru a împiedica înghețul; dar când cele două luni se vor afla pe emisfera luminată, suprafața oceanului nu va mai fi iradiată de căldura indirectă. Și atunci se va forma o crustă de gheață, uriașă, de-a lungul întregii Părți Întunecate.

– Oh...

David nu se simțea surprins; era ca și cum acele informații se scurgeau, alunecau pe lângă el și pe lângă conștiința sa fără a atinge nimic.

– Și când se vor întâmpla toate acestea?

– Va exista nu mic interval de timp între înghețul lui Axari și eclipsă, în timp ce lunile se mișcă pentru a ajunge în poziția normală. Nu sînt sigur că o știu cu precizie, dar înghețul ar trebui să aibă loc cam peste două săptămîni, și eclipsa la cinci zile după aceea. Va fi vorba de unica noapte scurtă pe care continentul Chon¹ o va putea vedea. Dacă nu mă înșel, acest eveniment are și un nume... *Shamsal'kile*².

– Ziua Întinericului, traduse David. Pentru Axari, dacă am înțeles bine, aceasta va fi mai lungă cu cinci zile decît pentru Chon.

– Exact, înghețul și eclipsa nu vor avea loc în același timp.

David se lăsă pe scaun. Asta era deci. O pseudo noapte, o eclipsă de soare pe Chon, și oceanul transformat într-un imens ghețar. Și așteptarea. Kenerii care așteptau venirea nopții și tremurau de frică din cauza acelor creaturi maligne pe care le-ar fi adus cu ea noaptea... „Trebuie să aflu mai mult“, se gîndi el. Trebuie să existe la Netha, cu siguranță, o filială a Băncilor de Memorie. Putea să obțină de acolo informațiile, toate informațiile necesare. Fusese un idiot că n-o făcuse pînă atunci; își dădu seama de faptul că o planetă putea să ascundă tot felul de lucruri insidioase, tot felul de capcane, și el nu avea cum să se apere decît dacă încerca să smulgă informații planetei înseși.

„Barem să fi avut mai mult timp, pentru a putea lua hotărîri!“

^{1,2} Vezi *Glosarul*.

– Bine, spuse el, încet, privind țință chipul lui Cherah, brăzdat de linii colorate tremurătoare. Cred că nu ne vom mai vedea o bucată de timp.

– Dacă vei voi să vii să mă vizitezi, la Jond'sel Neph, vei fi binevenit...

– Dacă mi se va întâmpla să ajung pe Omman, voi fi fericit să te caut.

Urmă o pauză.

– Acolo, pe „Eukynes“, va mai fi trecut o altă perioadă-repaus... așa-i?

– Da. Potrivit aprecierii mele, a timpului meu subiectiv, tu ai debarcat ieri după-amiază.

– Hmmm... murmură David. Această zi eternă a durat cam prea mult, după gusturile mele. Aș vrea să plec de aici.

– Dar vei rămîne, David. Și o știi și tu.

Nu putu să facă altceva decît să consimtă. Nu știa ce ar fi putut cîștiga dacă ar fi fugit de pe Kendall.

– Bine... spuse Cherah. Cred că nu prea mai avem ce să ne spunem. Sîntem, amîndoi, niște ex-Funcționari și trebuie să ajungem în lumea noastră... Adio, David.

– Adio, Cherah... sper că ne vom revedea, mai devreme sau mai tîrziu. Îți sînt recunoscător pentru ajutorul tău.

– Cele mai bune urări, prietene.

Sfîrșitul transmisiunii.

... *Trebuie să ajungem în lumea noastră...*

INTERLUDIU

Se poate uita propriul nume?

Numele cu care te-ai născut, cu care ai trăit, la bine și la rău, cu care ai murit și cu care te-ai născut din nou?

Poate fi atît de ușor?

Cei doi bărbați ședeau în obscuritatea unei camere reci și umede, fără ferestre; ședeau în tăcere; era o cameră ascunsă vederii tuturor. Și ei nu aveau nume. Nu că l-ar fi uitat, cu adevărat, fiindcă ar fi putut să-i întrebe pe ei: Cum te numești? și răspunsul n-ar fi fost: Nu știu, ci: *Nu vreau să știu.*

Numele lor erau atât de reci, atât de vechi și chiar lipsite de sens, încât se cufundaseră în memoria lor fără putință de a mai ieși la iveală.

– L-ai văzut? întrebă unul din cei doi.

Vocea lui era ca o piatră care se rostogolea pe o pardoseală de marmură.

– De multe ori, răspunse celălalt, înfășurat în întuneric ca și cum ar fi fost prins într-o plasă deasă de cîrcei unsuroși. Și îți spun... Coborî vocea rostind cuvintele cu pauză între ele. ... *Îți spun... că trebuie să punem mîna pe el.*

– E sigur că e vorba de el?

– N-am nici cea mai mică îndoială. E un lucru de importanță vitală să punem mîna pe el.

– Gîndește-te la consecințe... în caz că vei greși.

– Ți-am mai spus că nu voi greși. Trebuie să punem mîna pe el.

– Ai calculat necunoscutele din schemă?

– De mult. Proiectul cere ca să purtăm cu noi un mijloc de salvare... ceva ca un nou început. Nu se poate altfel.

– Va fi de ajuns doar asta?

– Va fi de ajuns. Avem nenumărate posibilități de explorare.

În camera cufundată în întuneric se auziră niște zgomote seci. Ecoul unui clocot de apă pătrunse înăuntru, amplificat puternic, ceva ca un vuiet, dar nici unul din cei doi nu păru a se sinchisi. Acel ceva făcea parte din viața lor.

– Va fi destul timp pentru a vorbi cu ceilalți despre astea, spuse cel ce elaborase proiectul. Avem mult timp.

Întunericul păru a se intensifica, alimentat, parcă, de cuvintele celor doi. Și amîndoi se mimetizară înlăuntrul acelui aer lichid, greu.

Și se gîndiră la numele lor.

Micuța navă de transport, cu o importantă autonomie, adaptată pentru curse lungi, se clătină ușor. Duduitul motoarelor cu autoalimentare deveni mai puternic, și David, care stătea într-o cabină rezervată pasagerilor – ce fusese transformată, evident, dintr-o magazie – arunca din cînd în cînd cîte o privire afară prin hubloul cu ecran protector.

Afară, pe o banchetă, doi bărbați, protejați de uniforme anticalorice, discutau despre ceva ce el nu putea auzi. După

cîteva secunde, se ridicară și plecară, pentru că, chiar protejați de uniforme, expunerea prea lungă în aer liber i-ar fi extenuat. Soarele, care se afla la zenit, încălzea aerul pînă la incandescență, și, la acea latitudine, expunerea la soare mai mult de cîteva minute ar fi însemnat o moarte lentă și dureroasă. Era straniu că kenerii, care putuseră să se adapteze, după milioane de ani, la acel mediu, erau, totuși, lipsiți de apărare în fața soarelui.

Pilotul navei de transport, unul dintre cei trei membri ai echipajului, intră în cabina de la nivelul inferior. Zîmbi; dinții săi foarte albi – pe unul dintre ei era montat un diamant – străluceau în lumina ce pătrundea prin ferestre.

– Vom pleca imediat, domnule, spuse.

• – Mulțumesc. Cînd voi putea ieși de aici?

– Peste aproximativ șase ore vom ajunge în Zona Asfințitului. Temperatura va scădea treptat. Să aveți la îndemînă ceva gros de îmbrăcat, pentru că, imediat ce vom ajunge în zona nopții, temperatura va scădea, dintr-o dată, cu cîteva grade sub zero.

– Vă mulțumesc, știu. Cît va dura călătoria pînă la Ushvari?

– Cel puțin trei Segmente Timp. Acest vas nu e prea rapid; nici n-a fost conceput să fie așa. Și apoi, curenții sînt mai puternici în zona întunecată; vom avea nevoie de ceva timp pentru a manevra în așa fel încît să ne păstrăm o marjă de siguranță. Dar nu vom avea probleme.

– *Léhke*¹.

– *Wekhe'ayat, hakkahn*².

Pilotul închise tambuchiul și coborî scara ce ducea la punctul de comandă; pe măsură ce se îndepărta, pașii săi se auzeau din ce în ce mai slab. David rămase singur în cabină; se uită prin bagaj la materialele pe care un Funcționar i le dăduse cu cîteva ore mai înainte.

Era vorba de un Echipament³ destul de elementar, adecvat condițiilor de pe Kendall: un veșmînt *Hijia*⁴, de o culoare albăstruie care făcea să i se întoarcă stomacul pe dos, o busolă, un Luminator⁵ portabil, un cuțit mare pentru tăiat gheața⁶, un mexhok⁷. Adică strictul necesar pentru a supraviețui: apărător

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 Vezi *Glosarul*.

de ger, orientare, lumină, instrumente pentru procurarea hranei și scoaterea apei potabile care oricum nu exista. Numai că toate astea nu i-ar fi servit la nimic fără cineva care să-l învețe cum să le mînuiască.

După șase ore, o voce strigă:

– Domnule!

David deschise ușa cămăruței, dar acolo n-a mai fost un soare implacabil care să-l întâmpine.

Pilotul spuse doar:

– Asfințitul.

Ajunseseră la marginea emisferei luminate. Temperatura scăzuse mult și David putu să iasă pe puntea exterioară pentru a respira aerul eternului crepuscul. Pentru el, a privi asfințitul care colora norii în stacojiu și a vedea cum aerul capătă o nuanță gălbuie, în timp ce soarele dispărînd dincolo de orizontul mării era ceva mai mult decît banal, un spectacol pe care, pe Sharraxi, îl putea vedea în fiecare zi; dar pentru tinerii membri ai echipajului era ceva unic. Puteau să se considere norocoși pentru că avuseseră ocazia să admire o priveliște atît de impresionantă; și David trebuia să admită că acolo asfințitul era plin de o semnificație cu totul deosebită. În acea zonă timpul părea a se fi oprit: crepusculul parcă ar fi rămas cum era acum, o zonă intermediară între Chon și Axari, paradis pentru amîndouă emisferele.

La pupa, senzația era uluitoare. În timp ce întunericul înainta, o briză rece mîngîia corpul navei; dar, pe măsură ce nava despica valurile livide, temperatura scădea, așa încît David începu să tremure. Respirația i se condensa în norișori albi care zburau prin aerul întunecat acum asemenea apei de sub navă.

– Domnule, îi strigă pilotul, ar fi bine să îmbrăcați un Hijia, dacă doriți să mai rămîneți pe punte.

Și se îndepărtă, cu intenția, evidentă, de a îmbrăca și el unul.

David se duse în cabină, îmbracă veșmîntul îmblănit, se întoarse pe punte și găsi un loc unde să se așeze. Era hotărît să rămînă în aer liber, acum cînd avea posibilitatea s-o facă; chiar dacă frigul începea să se întetească.

Se porni un vînt rece ca gheața. David, însă, se simțea imun la degetele reci care-i atingeau fața, și-i veni în minte, încă o dată: *Ushvari*.

Ushvari. Și-și aminti de o baladă, care-i plăcea s-o asculte cîntată de Sikhă. O baladă keneri, pe care ea i-o cînta și el o acompania la lăută, o copie palidă și dezacordată a unei lăute Chordawin.

*Și vor chema numele tău,
vor tulbura somnul
pulberii ce cade,
încercînd să te sîmulgă
din brațele nopții,
în timp ce tu zăci pe pragul întunecat.
Dar nu vor mai putea spune nimic
pentru tine, care acum mori,
îngropată, în nisip.*

CAPITOLUL AL PATRULEA

O muzică în noapte

Definiția, prin ea însăși, este ceva interesant. „Planeta Fantomă”: planeta care nu există. Este vorba de un nou concept de guvernământ, cu totul deosebit. O întrecă lumea care se lasă subjugată de organismul cel mai puternic al Spiralei: Compania. Care este avantajul și care este dezavantajul? Să fie, pur și simplu, o susținere – material vorbind – a lumii care renunță la propria-i individualitate în favoarea aprovizionărilor Companiei? Nu, nu este vorba de aceasta: este un legământ, un gest prin care se alege anulara, prin care se încredințează altora probleme de mare importanță, la scară planctară, din cauza incapacității de a le rezolva. Wonheim¹ a fost prima planetă care a suportat cheltuielile acestui acord și a acestei noi sclavii voluntare. Așadar, alegeți dumneavoastră termenul, alegeți dumneavoastră cuvântul. „Planeta Fantomă”; cu spun: planeta care nu există.

Din: „CRITICA ABSOLUTISMULUI DIRIGITOR”; de istoricul din Gamma Alcyonis², Rydswik D'Chosta (Ediția A.S. 9305)

EMISFERA ÎNTUNECATĂ a Kendallului, rece și perfidă, părea a-și exercita dominația asupra oamenilor care o locuiau fără violență. Singurul semn al voinței sale era gerul; un ger aproape insesizabil, la început, dar care, destul de repede, strângea în chingile sale rigide orice lucru. David îl simțise imediat. Și aici, în grădinile de Gheață care înconjurau Vila Siyuti, se părea că acel ger se concretizase în formele cele mai misterioase și fantasmagorice, preferind parcă să se încarneze în figurile marmoreene, înghețate, printre care se număra acum și David. Insula Ushvari, care se întindea în fața lui, era o imensă, neîndurătoare tundră lipsită de viață, un peisaj mort acoperit de gheață lucioasă și foarte tare. În peisajul acela se integrau

^{1, 2} Vezi *Glosarul*.

marile opere de artă din Grădinile întunecate și șoptitoare, un fel de revanșă a unei vieți ireale, inumane, care se întruchipa în ele; iar cuvintele pe care le șopteau te făceau să te gîndești la cealaltă creație. Stirpea sheukh¹, care intra cu forța în mediul acela primordial din care părea a fi fost exclusă; și cele două forme de viață se înfruntau, se contopeau, deveneau una singură, cimentate în noaptea liniștită.

David se afla în umbra unui corp omenesc care se înălța la aproape cincisprezece metri deasupra sa și care părea că-l privește țintă și că-i împărtășește gîndurile. Sculptura aceea de gheață era colțuroasă (un trup diform și deșelat) și plină de găuri, ca și cum prin acele orificii fugiseră sufletele nopții și ale vîntului care o sfichiuia.

„Pietricelele unui mozaic“, se gîndea el. „Într-un loc greșit“.

Lumina demoniacă a lunii Kudgyrny ajungea pe Emisfera Întunecată răspîndind în beznă o luminiscență obosită, în nuanțe alb-azurii. Și lumina și calma indiferență a lui David, care analiza îndoielile și îngrijorările ce-l încercaseră ceva mai înainte cu mai multă detașare. Pînă și ceea ce îi spusese Cherah în legătură cu eclipsa și înghețul ce aveau să transforme oceanul într-o nemărginită întindere solidă, lăptoasă, nu păreau să-l mai intereseze. Conștiința acelui fapt aluneca pe lîngă el în chip dezordonat, dezlînat; așa cum era și pietrișul înghețat care scîrțîia sub tălpile cizmelor lui îmblănite, în timp ce oceanul din fața lui semăna cu o imensă masă întunecată, irizată acolo unde lumina lunii se reflecta în valuri.

Jenaar îi ieși în întîmpinare, ivindu-se de după o coloană înaltă, cu volute. Se mișca cu o sprinteneală ieșită din comun, deși era încotoșmănat în acel veșmînt Hijia, greu și caraghios, de culoare roșcată. David își aținti, pentru o clipă, privirea asupra ochilor lui roșii și asupra pielii lui foarte albă, acolo unde gluga salopetei îi permitea să vadă. Acel conte Darstel², acel Sheukh înalt de doi metri și trei centimetri, cu mușchi ca niște cabluri de oțel, expert atît în disciplinele științifice cît și în cele fizice, era, cu adevărat, un bărbat... interesant.

– Te-ai rătăcit? îl întrebă. Nu-i greu să se întîmple asta în Grădinile mele de Gheață.

– Nu, nu, îl asigură el.

^{1,2} Vezi *Glosarul*.

Interesant. David îl cunoștea pe Jenaar Bhadane Siyuti doar de cinci zile subiective ale sale, și totuși avea o admirație crescîndă pentru acel om. Se întîlniseră în portul Kheze, cel mai important dintre porturile insulei Ushvari. Contele îi adusese la cunoștință hotărîrea Companiei ca el, David, să-i fie oaspete pentru o perioadă nelimitată, și David fusese frapat de politetea și distincția acelui bărbat, care pe Gamma Alcyonis ar fi putut foarte bine să fie numit „Mare Domn“.

Fusese condus la minunata lui vilă, situată la periferia orașului Qixe, într-un hōvak¹, și Contele își exprimase atunci dorința sa de a se renunța la titluri și la orice etichetă. Vila, enormă, era plină de opere de artă provenite din toate colturile planetei și datînd din toate epocile, și David vizitase, una după alta, toate cele cincizeci și două camere ale ei. Făcuse cunoștință cu soția lui Jenaar, Lady Rhella, o clasică Sheukh dintr-un trib din Seimirbst: o femeie distinsă, plină de grație, cu un păr lung, strălucitor revărsîndu-i-se pe trupul ca de ceară. Avea acea mocnită, misterioasă senzualitate specifică tuturor femeilor din Kendall și frumusețea sa părea o broderie din fire fine de mătase.

Grădinile de Gheață erau foarte frumoase și tulburătoare. Înconjurau vila ca un strălucitor portic de gheață translucid, scobit și modelat – în mii de forme, mii de sculpturi care păreau vii – de cumplitul vînt care bătea dinspre mare. David și Jenaar trecuseră pe acolo cu cîteva ore mai înainte, în timpul în care pentru David ar fi însemnat primul ceas al după-amiezii, dar care aici nu se putea distinge de noaptea adîncă.

Să pătrunzi printre acele sculpturi, printre acele ființe pe jumătate îngeri, pe jumătate demoni... Să pătrunzi în ele, să le străbați... Să sapi în adîncimea materiei lor, să vezi lumea care ți se dezvăluie. Ici, o femeie; dincoace, un nor; colo, scena înfățișînd punctul culminant al unui asasinat...

În jurul său se desprindeau imagini și personaje, ca într-o tăcută și rece reprezentare, și la acel spectacol participa și el. Pereții unui labirint, prin care rătăcea; ziduri vii, de jur împrejur... o frumusețe misterioasă, stranie.

– Opera lui Odheg, îi spusese Jenaar.

Era un bărbat foarte credincios, dar care părea totodată intolerant față de credințele, față de deosebirile – aproape

¹ Vezi *Glosarul*.

discriminări de clasă – practicate de religia de pe Kendall. Pe David nu-l mai preocupa de mult religia, deși mai păstra convingerea că există, totuși, un principiu creator. Credea în Shakkai; dar pierduse obișnuința de a considera tot ceea ce îl înconjură ca făcând parte dintr-o ordine prestabilită de niște ființe de nepătruns, locuind în străfundurile astrale. Bunicul său, Sacerdot al Misterelor, încercase, dar în zadar, să-l aducă pe Calea lui Shakkai. Ceea ce era un lucru trist. Să pierzi sensul necunoscutului, al miraculosului... era ca și cum ai pierde sensul măreției Grădinilor de Gheață.

Jenaar se apropie de el. Începură să privească oceanul, de pe creasta înălțimii pe care se aflau. Luna răspîndea o asemenea lumină, încît lui David i-a fost ușor să deslușească orașul Qixe, care se întindea pe coastă, și pămîntul acela jalnic – acoperit de gheață, ce nu avea să se topească niciodată – de jur împrejur.

– Privește, David, spuse Jenaar, arătînd o serie de insulițe ce se vedeau în depărtare, spre nord. „Eiko'ew Oithur“.

– Oasele lui Oithur?

Privi acea formațiune și într-adevăr insulițele semănau cu niște oase omenești care ieșeau din apă.

– Ce semnificație are?

– Este un avertisment, spuse Jenaar. Scripturile spun că, la începutul începuturilor, Odheg a avut trei fii: Erheg, K'lam și Xahn, cărora le-a încredințat această lume. Fiii, la rîndul lor, s-au însurat și au avut și ei copii, și astfel stirpea kendalli s-a înmulțit. Dar, într-o bună zi, Neheg – fiul lui Erheg – s-a răzvrătit împotriva autorității paterne și divine și și-a ucis atît părinții cît și familiile lui K'lam și Xahn, pentru a rămîne el singurul stăpîn al lumii. După ce a săvîrșit măcelul, a vrut să le ardă oasele pe un rug mare, pe care zăcea și copilul Oithur, fiul lui Xahn, ce căzuse victimă nevinovată spadei aceluia renegat. Odheg, voind să fie păstrată amintirea aceluia copil, a făcut să se stirnească, pentru prima oară, vîntul de pe mare. Acest vînt a împins oasele lui Oithur în ocean, pentru a-l face pe Neheg să-și amintească mereu fapta pe care o săvîrșise. Din acele insule a pornit Karam, divinul Karam, să răzbune masacrarea familiei lui Odheg.

– Eiko'ew Oithur, repetă David, privind țînă la acel punct pe care îl arătase Jenaar. Un avertisment.

Rămase cufundat în gânduri; prin minte i se perindau imagini ale unei băătăi divine în care niște Zei îi ucideau pe alți Zei. Se întoarse spre Conte.

– Acolo ai ucis rechinul?

În ochii celui alt apăru o străfulgerare. Expresia feței i se înăspri.

– Da. Nu departe de lanțul stîncos Unkuri.

– Nu știam că rechinii se apropie atît de mult de recife.

– *Acești* rechini o fac.

Cei doi își îndreptară din nou privirile spre ocean.

– Au ceva straniu în ei, continuă Jenaar. Ceva care-i face să atace, săucidă... și ar fi în stare să distrugă orice formă de viață marină pentru ca specia lor să se mențină.

– E firesc, Jenaar. Problema supraviețuirii.

– Firesc?

Se priviră din nou.

– Da, poate că așa o fi... dar dacă dorința de a supraviețui e firească, nu mai e firească atunci cînd te îndeamnă la nimicire, la distrugere totală.

Cicatricea lungă de pe brațul stîng al lui Jenaar era o mărturie a curajului cu care el înfruntase un uriaș rechin cu platoșă¹, învingîndu-l, pe vremea cînd avea douăzeci și patru de ani standard². Acum avea treizeci și șase, dar ceea ce simțise el atunci îi rămăsese întipărit în memorie.

– Firesc... spuse. Dar nu și cînd distrugi ceea ce te face să trăiești.

Jenaar și soția sa fuseseră foarte drăguți că-i instalaseră lumină electrică în cameră, lumină care nu exista în nici o altă încăpere a vilei. Locuitorii Emisferei Întunecate, potrivit necesității logice a evoluției, dobîndiseră o deosebită acuitate a percepțiilor vizuale, astfel că puteau vedea la mare distanță chiar și la lumina slabă a lunii și a stelelor; o creștere neașteptată în intensitate a luminii ar fi dăunat foarte mult ochilor lor. Singura sursă de iluminat pe care o foloseau în locuințele lor era constituită din lămpi cu ulei și lumânări făcute din grăsime animală. David trebuia să-și supună ochii unui efort considerabil; dar, încetul cu încetul, simțea că va reuși să se adapteze.

^{1,2} Vezi *Glosarul*.

Avea încredere în organismul său, și nu se îndoia cîtuși de puțin de faptul că nu avea să-i fie greu să restabilească rezistența la lumină și căldură.

Pe unul din pereți se afla o fereastră uriașă; afară, marea respira liniștită, luminată de luna Kudgyrny, strălucitoare printre stelele de pe cerul veșnic întunecat. Cît timp avea să mai admire acel spectacol? Avea să fie, oare, un timp nelimitat?

În timp ce zăcea pe patul lat și prețios din camera care-i fusese repartizată, reîncepu să se gîndească la Companie. Dar de data aceasta i se păru că problema transferării sale pierduse din interes. Dacă ar fi fost vorba doar de calitatea locuinței, n-ar fi putut, desigur, să se plîngă de acea repartizare... iar în ceea ce privea clima, nu era mare diferență între iarna veșnică și deșert. Dar nu pentru aceste banale motive se frămîntase el atîta pe Astroportul din Waddhar.

Chestie de principiu.

Nu voia să fie manipulat. Sigur că era greu de admis că s-ar fi putut opune unei organizații cum era aceea a Companiei pentru Dezvoltarea Pietelor Planetare în Sistem, care stăpînea lumi întregi (printre care și aceea în care se afla el acum) și hotăra soarta, viața, fiecărui cetățean al Sistemului. Nu era nimic de făcut; n-ar fi reușit să schimbe situația sa prezentă nici chiar dacă ar fi fost sigur că ar fi vrut s-o facă. Dar poate că va fi reușit să înțeleagă motivul.

Cineva bătu la masiva ușă de la intrare. David stinse lumina și invită pe acel cineva să intre.

Era Jenaar. David se ridică din pat, scrutînd figura aceea înaltă și subțire.

— Gata, trebuie să coborîm? întrebă el.

— Nu, nu. Mai sînt patruzeci de minute pînă atunci. Dar aş vrea ca tu să vii cu mine. Vreau să-ți arăt ceva...

— Desigur, Jenaar. O clipă doar.

Se îmbracă în hainele cele mai bune și-l urmă pe Conte pe coridorul principal; cotiră la dreapta, prin penumbra aceea creată de lumînările de pe pereți, și ajunseră în fața unei uși masive din lemn cu încrustații din metal. Jenaar scoase din buzunar o cheie, o introduse în broască și o răsuci de trei ori; ușa se deschise.

În cameră domnea un întuneric deplin. Conte se îndreptă cu iuteală spre un punct anume, dispărînd în beznă. Reapăru lîngă el și, cu o mișcare a brațelor, dădu la o parte perdelele de

la ferestre. În cameră pătrunse o luminiscentă azurie, și David putu să vadă ceva ce nu avea să uite niciodată.

– Jenaar! exclamă. E... al tău?

El dădu din cap, în semn de aprobare.

– Ti-l arăt numai pentru că mi-ai spus că te-ar interesa foarte mult. Nu-l arăt niciodată nimănui.

David holbă ochii pentru a nu scăpa nimic, nici un amănunt al acelui obiect păstrat, cu grijă, într-o casetă mare de cristal.

În caseta aceea, așezată pe o masă mare de lemn, se afla – în cutia sa de lemn sculptat – o lăută Chordawin. O adevărată minune. Cele cincisprezece coarde străluceau în lumina lunii; corpul lăutei, ușor asimetric, era pictat și încrustat cu rară măiestrie. Simbolurile rituale reprezentate acolo erau, fiecare în parte, o capodoperă. David se uita cu gura căscată, căzut în extaz. Nu mai văzuse vreodată în viața sa un obiect atît de neasemuit de frumos.

– Jenaar, spuse. Este un instrument U'Mayid¹ autentic! De unde îl ai?

– L-am moștenit. Crezi că este un exemplar reușit?

– Reușit? Jenaar, această operă de artă valorează cel puțin șase milioane de credite! Nu există în tot Sistemul mai mult de douăzeci de asemenea exemplare!

– N-am îndrăznit niciodată să-l ating cu mîna de cînd tatăl meu mi l-a dăruit. Și nu am îngăduit niciodată cuiva – cu excepția soției mele – nici măcar să-l privească. În afară de mine și de soția mea, tu ești singurul care l-ai văzut.

– Îți mulțumesc. Mi-aș da ochii din cap să pot cînta la el, fie și numai pentru cinci minute! Și mi-aș fi dat bucuros un braț pentru a avea posibilitatea de a-l vedea.

Pînă în acea clipă Jenaar zîmbise, mîndru de admirația ce i-o trezise lui David. Apoi luă o înfățișare gravă.

– O clipă, spuse. Vrei să spui că *știi să cînti la acest instrument?*

David rămase surprins.

– Știi... eu... da, m-a învățat tatăl meu, dar...

Contele scoase din buzunar o a doua cheie și, fără a spune ceva, începu să descuie închizătorile casetei; cu o mîna ușoară,

¹ Vezi *Glosarul*.

dar sigură, luă instrumentul și i-l întinse lui David, aruncându-i acestuia o privire rece.

– Cîntă, spuse, și vocea îi devenise ca de gheață, asemenea aerului de afară care biciuia pereții vilei.

David nu înțelegea.

– *Cum?*

– Să cînti la lăută, ai să cînti pentru mine. *Îți poruncesc!*

Vocea sa era ca o șfichiuitură de bici.

David luă instrumentul, încet, cu grijă, ținîndu-l strîns, de teamă ca nu cumva să-i cadă din mîini și să se strice.

Mare Shakkai! Ținea în mîini o perfectiune. Instrumentul sacru; vocea Zeilor se afla în stăpînirea sa. Mai că nu-i venea să creadă că Jenaar îi îngăduise, cu adevărat, lui, să-i facă pe Zei să cînte!

– *Cîntă, David!*

David se așeză, atinse cele cinci coarde duble, încercă toate cele cinci registre grave. Se chinui să-și amintească o bucată compusă de Hnure Gyddel, pe care o cîntase de mii de ori la lăuta tatălui său. Iată că și-o amintea. Se numea „Vocile Diminetii“.

Un acord minor, apoi pauză. O scară, un fundal, cu ajutorul basului, continuu, care se dezlega și irupea într-o avalanșă de note foarte înalte. Încă o scară, apoi o înșiruire foarte rapidă de acorduri legate și sincopate, care-l gîtuiră de emoție pe David. Nu-și amintea să mai fi avut vreodată o asemenea bucurie. Acum motivul principal, cîntat cu trei octave diferite, se împletea cu o serie de variațiuni libere în sistemul modal din Sharraxi.

I se păru că Jenaar era surprins: nu putea să știe că, de fapt, era în întregime terorizat de ceea ce auzea și gîndea.

„Odheg să mă aibă în pază!“, striga în sinea lui. „Acest străin, care trăiește în noapte și în zi în același timp, știe să cînte la Instrument! *Nu, nu poate să fie o coincidență.*“

Bucata se apropia de sfîrșit. Toate compozițiile pentru lăute Chordawin originale se terminau cu aceeași notă; David execută o lungă și curgătoare variațiune descrescătoare, care i se păruse întotdeauna foarte grea, pentru că uşoarele disonanțe ale semitonurilor netemperate corect induceau în eroare fie pe executant fie pe ascultător. Nota finală, un *keg* profund și susținut, răsună în toată camera aceea mare.

Nu se putea observa, pe pielea de culoare deschisă a Contelui, dar tot sîngele i se scursese din obraji.

„Shakkai, îndură-te de mine!“, se gîndea în continuare. „Este Shakkai'Wakhy! Și el n-o știe. Ar putea să aibă în mîinile sale tot Kendallul, și n-o știe!“

David rămase nemișcat, privindu-l pe Jenaar. În tot timpul cît durase executarea acelei bucați, trecuse de la uimire la stupoare, fără a fi în stare să scoată vreun cuvînt. Apoi îl văzu cum se scutură, îi ia instrumentul din mîină și-l pune la loc în cutie.

– Ai... cîntat bine, spuse cu o voce plată. Cu atît mai bine pentru tine. Dacă m-ai fi mințit, te-aș fi alungat din casa mea.

Se îndreptară spre ușă, ieșiră, și ușa fu încuiată cu grijă.

– E timpul să mergem la cină, spuse Jenaar. Cînd ai învățat să cînti la lăută, David?

– Aveam pe atunci zece ani, sau mai puțin. Bunicul meu era Preot al lui Shakkai și el l-a învățat pe tatăl meu. Iar acesta, la rîndul lui, m-a învățat pe mine. Păcat însă – adăugă cu ironie – că eu nu le-am împărtășit niciodată acea religiozitate a lor împinsă pînă la extrem.

„Iată, deci, cum“, se gîndi Jenaar. „Un preot. Un slujitor al cultului. Bine, să vedem cum va ști să se folosească de această abilitate a sa“.

Salonul pentru recepții se afla cu un etaj mai jos; coborîră scările, aproape pe bîjbîite, și intrară într-o imensă sală de formă ovală.

Invitații se așezaseră deja, dar se ridicară cînd intră Contele. La un gest al acestuia, se reasezară cu toții.

Sala era ceva mai iluminată decît restul încăperilor vilei; pe masă se aflau două candelabre, și alte trei atîrnau din plafon. David cercetă cu privirea salonul; în lumina aceea slabă, se puteau distinge tapiseriile, foarte vechi, de pe pereți, și un uriaș covor țesut din fire de Shahri¹, care acoperea pardoseala.

Era prima sa invitație la o masă oficială de cînd se afla pe Axari. Jenaar începu să-l prezinte comesenilor.

– Domnilor, începu el, pe un ton emfatic, aș vrea să vă fac cunoștință cu o persoană de... (o pauză) ... de mare talent. Domnul David Amshinygri Tschander, ex-Prim Semnalizator

¹ Vezi *Glosarul*.

pe nava spațială de transport „Eukynes“. A venit la Axari pentru o anumită perioadă de timp, după care va pleca pe Kanwa, sau pe planeta sa natală, Sharraxi (făcu o lungă pauză, în timpul căreia se întoarse spre David și-i zîmbi). Domnul Tschander este oaspetele meu, la recomandarea expresă a Companiei și din dorința acestora ca dînsul să fie tratat cu toată considerația.

David tresări: referirea la Companie și, mai ales, modul în care Jenaar pronunțase *acel* cuvînt, ca pentru a preciza că se bucura de un fel de imunitate diplomatică pentru interesul special arătat față de el, nu-i plăcu cîtuși de puțin. Părea că voia să spună că, imediat ce acel interes nu va mai fi existat, David Tschander ar fi putut fi catalogat drept „*Sacrificabil*“; atîrna de un fir subțire asigurat de Companie, și senzația aceea nu-i plăcea deloc.

– Aș vrea să-ți prezint, David, pe Baronul Darstel Duxhan Zeqit Hash și pe Lady Tisha – continuă Conte, într-un mod foarte formal.

David se gîndi la ceea ce îi spusese Conte cu puțin timp înainte în legătură cu oaspeții săi: în casa mea vin, de obicei, mulți nobili din partea locului și Funcționari... este aproape o formalitate, pe care un Conte Darstel nu poate să n-o respecte. Uneori mi se întîmplă să găsesc printre acești invitați persoane interesante... dar sînt cazuri rare. Cel mai adesea sînt persoane care aparțin unor clase sociale inferioare, și este un lucru total nepotrivit ca un nobil ca mine să se înjosească într-atît încît să stea de vorbă cu oameni de acest soi... Poate că dacă ar fi putut să aleagă pe cine să invite la masă, ar fi avut puțini musafiri ca Hash.

– Xedhe Arquni, *reshék*¹ de Lydnah², care se află la o distanță de cincizeci de nahmar de aici.

David îl pironi cu privirea: expresia ochilor aceluia avea ceva ciudat de nenatural. O scînteie în pupile, ochi de culoare roșie, pătrunzători, intenși. Nu mai remarcase nimic asemănător, nici măcar la Jenaar; ochii aceia erau atenți, mereu în alertă.

Reshek-ul zîmbi fățarnic.

^{1,2} Vezi *Glosarul*.

– Încântat de cunoștință. De mulți ani n-am mai văzut un străin la Axari, și pentru noi faptul de a cunoaște pe cineva... *deosebit* de noi reprezintă o adevărată experiență.

– Vă mulțumesc. Și eu sînt bucuros că mă aflu aici, și îndrăznesc să sper că șederea mea va fi de lungă durată și plăcută.

– David, continuă Jenaar, Ambasadorul planetei Omners-tark... planeta Companiei, după cum știi. Domnul Wezil Narthe vine la masă la mine de mai bine de doi ani, fapt care mă face să mă consider foarte fericit.

David îi strînse mîna.

– Sînt onorat, *hakkahn*, îi spuse. Sper că poate dumneavoastră veți putea... să mă faceți să înțeleg motivul interului pe care-l manifestă Compania în ceea ce mă privește și roștul trimeriei mele aici, pe Kendall.

Omul bîlbîi ceva de neînțeles, strîngîndu-și cu mîinile pîntecul enorm și frecîndu-și, din cînd în cînd, cu mîna stîngă insigna înfățișînd cele trei planete ale Companiei, ca și cum ar fi vrut să-și recîștîge siguranța de sine și să se încredințeze că gradele pe care le purta și care atestau funcția pe care o deținea în administrația Planetelor Fantomă se aflau încă acolo, la locul lor, că nu dispăruseră, lăsîndu-l gol și fără de apărare.

Urmară apoi, în ordine, un bătrîn din tribul Han em-Tor, un Yisare, cu la fel de bătrîna sa consoartă, un nepot al Contelui și patru Funcționari. Doi dintre aceștia aveau în jur de treizeci de ani; uniformele lor indicau faptul că erau specialiști în Inginerie Spațială în Centrele de Pregătire de la celălalt capăt al insulei. Desfășurau o activitate de concepție, foarte bine plătită; lui David îi păru rău că nu se gîndise să încerce și el o carieră terestră în acele Centre. Dar apoi îi fulgeră prin minte ideea că și acei „tineri” robuști și înalți aveau să se afle, în curînd, în aceeași condiție cu a lui. Bariera Vîrstei: nici un bărbat și nici o femeie nu puteau scăpa de ea.

La vederea celui de al treilea Funcționar, inima începu să-i bată cu putere; era o femeie keneri! Era foarte frumoasă, cu părul negru, un păr nu prea lung, răsfirat pe spate. O Specialistă în Biologie, însoțită de un bărbat keneri, controlor la Vama din Astroporturi. Ea îi amintea de Sikha într-un mod atît de extraordinar, încît nu se putu abține să nu atingă fiola pe care o

purta la gît de cînd părăsise nava „Eukynes“. Femeia (Nhera Kunurse, așa se numea) observă mișcarea spontană făcută de el și, zîmbind, făcu și ea aceeași mișcare.

– Minunat, murmură ea, atît de încet, încît David abia putu s-o audă; după care ea se adresă Contelui:

– Domnul meu, spuse. Știați că nu peste mult timp oaspetele dumneavoastră va deveni un bărbat keneri?

Jenaar încruntă sprîncenele și se uită la David.

– Ce vrea să zică asta?

Nhera Kunurse arătă spre ceea ce el purta la gît.

– A făcut legămînt de căsătorie cu o femeie keneri. Altfel n-ar purta *whadswat'nakir*, n-ar avea nici un motiv.

David deveni cît se poate de conștient de realitatea înconjurătoare.

Toți îl pironeau cu privirea.

– Felicitări, spuse femeia. Nu e deloc ușor ca un *străin* – și accentuă pe acel ultim cuvînt, făcîndu-l să pară cît se putea de dur – să stăpînească în asemenea măsură sufletul și trupul unei femei keneri, încît ea să-i dăruiască Uleiul Stîncilor, ca dovadă a iubirii ce i-o poartă.

Urmă o pauză. După care Xedhe Arquni întrebă:

– Hakkan Tschander, cum credeți că vă veți putea căsători dacă peste puțin timp veți pleca de pe Kendall?

Nkera Kunurse aruncă o privire rece, ca de gheață.

Spuse:

– A încălca jurămîntul *shi'ke abhót* înseamnă moarte pentru cel ce ia această hotărîre fără a avea dezlegare de la *gherd'kwyle*. Cunoașteți acest lucru, nu, *hakkahn*?

David trase aer în piept. Cuvintele acelui blestemat de *reshek* îi provocaseră o mică criză.

– Dda... cunosc acest lucru, reuși el, în sfîrșit, să răspundă, rostind cuvintele cu grijă, sacadat și accentuîndu-l pe fiecare. Femeia mea... lucrează pe o navă a Companiei, și cînd... (inspiră adînc)... cînd îi va expira contractul de angajare, eu mă voi întoarce aici, pe Kendall... și ne vom căsători.

Simți cum atmosfera se destinde; ochii femeii scînteiară. Depășise criza, folosind cuvintele potrivite. Totul se datora unui

fel de *henyer*¹, dar amplificat, împins cam departe; un fel de solidaritate instinctivă cu fiecare bărbat și cu fiecare femeie kendalli, care-i făcea să fiarbă de mînie, fie și numai la gîndul că una dintre femeile lor ar fi putut fi înșelată de bărbatul cu care se căsătorise. David se bucură că înțelesese la timp acest lucru.

După ce în sală se instalează atmosfera de cordialitate, sau cel puțin ceva asemănător, începu cina, la lumina slabă a lumînărilor. Ochii lui David deveniseră mai sensibili la cel mai mic stimulent luminos, așa că reușea să distingă clar chiar și amănuntele complicatului desen brodat pe goblenul din dreapta lui; cu toate acestea, iluminarea aceea i se părea, oricum, incredibil de slabă. Evident, pentru organul vizual hiperdezvoltat al Sheukh-ilor, asemenea lumină era chiar excesivă. Numai bărbatul și femeia kenéri se aflau în aceeași situație: fiecare mișcare trebuia să fie cîntărită cu grijă, pentru a se evita mici nenorociri, precum răsturnarea carafelor cu vin, ce erau aproape invizibile.

– Domnilor, spuse Conte, respectînd tradiția potrivit căreia, la o masă festivă, cel ce trebuia să ia cuvîntul era gazda, aș vrea, mai întîi de toate, să-i urăm oaspetelui nostru, David Amshinygry Tschander, un sejur plăcut aici la noi.

Și, spunînd acestea, ridică paharul pentru a toasta. Toți ceilalți făcură la fel. Iar Nhera Kunurse, pe un ton care lui David i se păru aproape sarcastic, exclamă:

– Fie ca fratele David să poată vedea Ziua Întinericului fără a rămîne orb!

El zîmbi mînzește. Trebuia să fie atent la femeia aceea mai mult decît la toți ceilalți. Avea ceva ciudat în ea, ceva greu de definit. Se întinse spre Jenaar, care stătea în dreapta sa, și-l întrebă în șoaptă:

– Jenaar, de cît timp se află aici femeia aceea? Și cu ce se ocupă?

– De vreo șase luni, răspunse Jenaar, fără a se uita la el. Se află aici, cred, pentru Ziua Întinericului. A fost trimisă de Companie pentru a observa efectele înghețului asupra formelor de viață marină, sau ceva în genul ăsta.

„Un proiect de biologie. Ar putea fi o acoperire?”

Vorbi Xedhe Arquni, adresîndu-i una dintre cele mai stupide întrebări.

¹ Vezi *Glosarul*.

– Ce părere aveți despre minunatul nostru ocean, hakkahn? Ați vizitat orașele și plajele de pe Ushvari?

– Încă nu. Am văzut doar orașul Qixe: este într-adevăr frumos și măreț. Dar nu m-am aventurat mai departe.

– Ați văzut o Lydnah?

– Nu.

– Vă invit s-o vizitați pe a mea. Va fi o experiență de neuitat pentru dumneavoastră, sînt sigur de acest lucru. Nu se întîmplă prea des ca un *străin* să vadă Insulele Plutitoare ale tribului Sheukh. Veți avea ocazia de a cunoaște și obiceiurile noastre. Vă asigur.

– Accept cu plăcere și vă mulțumesc.

David se gîndi că aceasta îl va fi ajutat să cunoască puterea și măreția oceanului; ceva de care avea mare nevoie. Se adresa lui Wezil Narthe:

– Domnule Ambassador...

Ambasadorul se scutură din torpoare, se întoarce spre el cu ochii zgîlți și atinse din nou insigna cu imaginea celor trei planete.

– Mă întrebam, domnule Ambassador... continuă el, străduindu-se să capteze atenția generală... mă întrebam, cum vă spuneam mai înainte, dacă nu cumva mi-ați putea spune care a fost motivul mutării mele de la Murke la Ushvari. Am încercat să obțin explicații de la Funcționarii pe care i-am întîlnit, dar nu am primit decît niște răspunsuri vagi. Pînă și Ambassadorul Sharraxiului... Zuwel, parcă așa se numește, m-a lăsat de izbeliște.

– Bine, începuse Narthe. Personal, nu cred că... – se întrerupse, și-și mută privirea spre Funcționarii care stăteau în stînga sa; numai Nhera Kunurse îl învrednici cu o privire – ... că... nu-i nimic... anormal în această neașteptată schimbare de destinație. Evident, Compania a considerat mai oportun ca dumneavoastră să fiți mutat aici... avînd în vedere funcția pe care ați avut-o pînă nu de mult. Funcția de Prim Semnalizator... este o funcție de mare importanță. Un Prim Semnalizator, chiar dacă nu mai este operant, poate fi, totuși, folositor Companiei. Dădu din cap pentru a întări cele spuse, evident satisfăcut de a fi găsit o explicație plauzibilă. Da, acesta este motivul, fără nici o îndoială. Compania a hotărît să vă repartizeze în locul unde va avea, probabil, mai mare nevoie de experiența unui Prim Semnalizator.

După ce spuse toate astea, coborî privirea, ca și cum nu ar mai fi fost în stare să mai spună ceva.

„N-a spus nimic“, se gândi David. „Oare acestea să fie o prerogativă a Ambasadorilor Selwaere?“

Ar fi vrut să-l întrebe *care anume* erau nevoile Companiei; dar își dădu seama că n-ar reuși să afle mare lucru.

Unul dintre cei doi funcționari sheukh păru să se trezească din moțaiala care-l făcuse să tacă pînă în clipa în care David îi strînsese mîna.

– David Tschander! exclamă el. Acum îmi aduc aminte. Dumneata ai condus nava „Lietwert“ dincolo de Beta Shingtauri IV acum cîțiva ani, cînd se prinsese în cursă în câmpul gravitațional al stelei. Cum ați reușit să ieșiți de acolo?

Și ceilalți părău că-și amintesc dintr-o dată de fapta aceea eroică, și-l pironiră cu privirea. Toți, în afară de Jenaar, care cunoștea în amănunt acea ispravă.

– După cît se pare, spuse, zîbind, Conte, ești celebru.

David făcu un gest în chip de eschivare.

– Am avut noroc, pur și simplu.

Nhera Kunurse îl învrednici cu un zîmbet luminos.

– Hakkahn, știți, la fel de bine ca și noi, că un Navigator nu poate atribui termenul „noroc“ nici unui eveniment.

– Să spunem atunci că împrejurările mi-au fost favorabile. Putem să definim faptul acela drept o serie de coincidențe, din moment ce în modul în care ne-a împins pînă aproape de stea, în același mod Tabulatorul a reușit să ne ducă destul de departe.

– A fost descoperit autorul acelei greșeli? – întrebă cel de al doilea Funcționar. Se pare că un Timonier efectuase o corecție excesivă, de patruzeci de grade. E adevărat acest lucru? Mi-am pus mereu întrebarea dacă raportul Companiei a fost demn de luat în seamă. S-a vorbit mult despre aceasta, în lunile următoare.

David puse pe farfurie furculița și cuțitul, și, după ce înghiți bucătica de carne de rechin, sorbi din vinul acela tare făcut din *ankihse*¹; își șterse gura cu grijă.

– N-am nici o idee despre ce s-a spus în raport în legătură cu acel eveniment. Dar a existat, într-adevăr, o greșeală comisă de Al Doilea Timonier. Adăugați la aceasta proasta funcționare a

¹ Vezi *Glosarul*.

Tabulatorului de Curent și reflexele întârziate ale membrilor echipajului, inclusiv ale mele, și veți avea un cadru exact al situației. Au trecut câteva bune minute pînă cînd să ne dăm seama de faptul că nava se îndrepta vertiginos spre stea. Ne-au mai trebuit alte câteva minute pentru a compensa efectele mareei, dar căderea continua, și a trebuit să iau eu însumi timona.

Coborî privirea.

— Socoteam că verificasem datele în modul cel mai complet cu putință, că nu putea fi vorba de o greșeală de a mea. Mai târziu, s-a descoperit că greșeala se datora calculatorului, dar în acel moment nici unul dintre noi nu se gîndea la nimic altceva decît la salvarea navei. Scuturile antimaree erau pe cale de a ceda, și au rămas în poziție critică pînă cînd am reușit să ieșim de acolo, două ore mai târziu. Dacă ar fi cedat, într-adevăr, nu ne-ar mai fi rămas nici acea fărîmă de speranță și nici n-am mai fi avut timp să ne dăm seama de ce s-ar fi întîmplat: că aveam să fim făcuți bucățele cu mult înainte de a atinge suprafața stelei.

Se făcu o pauză.

— În orele acelea, eram conștient de un singur lucru: că dacă n-aș fi reușit, nu mi-aș fi pierdut numai eu viața. Dar, slavă Zeilor, nu s-a întîmplat nimic.

Hotărî să nu pomenească nimic despre accidentul de pe nava „Eukynes“, de pe orbita Kendallului; n-avea chef să discute despre așa ceva.

— Dumneavoastră ați fi un foarte bun Timonier, hakkahn. Sheukhul zîmbea.

David reîncepu să mănînce, și la fel făcură și ceilalți, în tăcere. În sală domnea o atmosferă ciudată... ceva impalpabil și totuși viu, care se concretiza în lumina slabă a lumînărilor. Afară începuse să ningă, zăpada, purtată de vîntul feroce, se așternea peste ocean și peste stîncile lui; cădea vijelios, într-un vuiet continuu, interminabil, acoperind pămîntul și topindu-se în apă. Temperatura aerului, afară, era de 973 de grade Syetchen¹ sub zero, iar cea a apei (ce miracol!) de circa treizeci de grade peste zero. Apa era rece, dar nu într-atît încît să înghețe.

¹ Vezi *Glosarul*.

Nhera începuse să vorbească ca o adevărată specialistă în biologie ce era.

– Am remarcat, Domnul meu, spuse ea, adresându-se Contelui, am remarcat, în cercetările făcute de mine la mari adâncimi, numeroase forme de viață deosebite. Aș dori să aflu ceva mai mult despre acestea. Aveți cumva în biblioteca dumneavoastră lucrări care mi-ar fi de ajutor în cercetările mele?

– Există acolo multe microcărți despre fauna marină. Mă voi îngriji să vă fie puse la dispoziție pentru a le consulta, oricând veți dori s-o faceți.

– Vă mulțumesc. Pentru mine este un lucru foarte important să reușesc să cunosc originile și fizionomia vieții din Axari.

Apoi, adresându-se tuturor celor prezenți:

– Se pare că în lumea noastră există o foarte exactă și surprinzătoare simetrie. Pe continent nu se află forme de viață marină, cu excepția câtorva amfibii, care trăiesc pe malurile celor trei Mari Lacuri; iar pe insulele din Emisfera Întunecată nu există animale terestre. Opoziția cea mai evidentă, continuă ea, gesticulînd, pentru a-și sublinia spusele, este, firește, cea existentă între Partea Întunecată și Partea Luminată. Zi și noapte, căldură și ger. Formele de viață sînt în întregime influențate de această simplă opoziție de situații, dar nu toți își dau seama de acest lucru. Ca specialistă în biologie pot să observ adaptările la diverse condiții climatice și să înțeleg că acestea răspund unei necesități bine determinate; că orice amănunt evolutiv, de altfel. Diferitele grade de pigmentație a pielii la indivizii kendall, bunăoară, este indiciul unei exigențe diferențiate în asimilarea luminii solare sau lunare. Sisteme naturale de apărare, sau, catalizatori de reacții.

Lui David i se părea că ceva nu era în regulă. Femeia aceea care vorbea părea să se adreseze numai lui: era greu de crezut că n-o făcea în mod intenționat.

– Și cu toate acestea, continuă ea, mulți de pe continent, sau de aici, de pe insulele naturale, sau de pe cele plutitoare – Lydnah – nu înțeleg, nu-și dau seama de deosebirile existente în lumea noastră. Acolo, pe Chon, în cavernele tribului Huwutky, unde mi-am petrecut copilăria, tot ce se știa despre Partea Întunecată era doar că acolo nu mai există lumină, lumina zilei. Partea aceea voi o numiți Axari, iar noi –

*Yusuth'ir*¹. Iar aici, din câte mi-am putut da seama din discuțiile avute cu locuitorii orașului, se crede că Partea cealaltă, Chon, ar fi un tărîm populat de monștri și de tot felul de creaturi legendare.

— Așa este, spuse Jenaar. Eu însă nu prea am dat crezare unor asemenea bazaconii.

Vocea femeii căpătă o nuanță respectuoasă.

— Dar, dumneavoastră, Domnul meu, nu sînteți un oarecare om din popor. Dumneavoastră cunoașteți planeta noastră mai bine chiar decît mine.

Xedhe Arquni zîmbi, ironic, la falsa modestie a femeii.

— Și cu toate astea, continuă ea, cele două zone de care vorbim au afinități. Nu este, oare, adevărat că atît pe continent cît și pe ocean este o problemă să-ți procuri hrana? În general, fauna de pe Kendall este înzestrată cu o inteligență ieșită din comun. Putem spune că evoluția ne-a împins înapoi — pe noi, kenerii sau pe sheukhi — ne-a împins înapoi cu mii de ani față de speciile de *hakteri* sau de *soojahre* sau chiar față de rechinul cu platoșă. Toate aceste animale acționează pe baza unor reflexe incredibile la orice stimul venit din afară. Sînt în stare să-și captureze prada într-un timp în care noi abia ne dăm seama de prezența ei. Ele nu se limitează la a smulge planetei ceea ce le este necesar pentru a supraviețui, ci, mai mult, acest „necesar“ îl manipulează, îl folosesc în propriul lor avantaj. Se simt foarte în largul lor într-un mediu pe care ființele omenesci abia dacă pot să-l exploateze, să-l amenajeze. Sînt convinsă de faptul că noi subapreciem capacitățile faunei de pe Kendall. Dacă, în loc să ne limităm doar la a o folosi drept hrană, am analiza-o mai profund, sînt sigură că am avea multe de învățat asupra metodelor de supraviețuire.

Se servi al doilea fel de mîncare: aripioare de pește zburător și *ankihse* crude. Funcționara continuă să sporovăiască și David era din ce în ce mai convins că ea se adresa lui și numai lui. Nu reușea să priceapă despre ce anume era vorba, dar exista ceva ciudat în ființa ei. Era ca și cum i-ar fi transmis un mesaj tăcut, compus din gesturi, din aluzii, din clipiri din ochi, pe care el nu reușea să-l pătrundă, să-l descifreze.

— Cu puțin înainte ca pe Chon să ajungă fenomenul *Shamshal'kile*, suprafața oceanului va îngheța. Atunci va fi

¹ Vezi *Glosarul*.

interesant să studiezi comportarea formelor de viață. Dumneavoastră ce părere aveți despre acest eveniment, Domnul meu?

— N-aș putea să mă pronunț. Voi accepta înghețul, dimpreună cu voința lui Odheg. Dar știu că Insulele Plutitoare se vor trudi mult ca să-și procure hrana.

Făcu un gest de încuviințare spre Arquni, care spuse:

— Nu va fi posibil să găsim o soluție de a hrăni tribul, în afară doar de aceea ca bărbații să spargă crusta de gheață pentru a prinde niște peștișori. Dar este o muncă extenuantă, și greu de practicat. Mă gîndesc la faptul că Insula mea va trebui să-și rationeze mîncarea și să se mulțumească cu ceea ce vom reuși să punem deoparte. Vom aștepta răsărirea lunii Kurny oarecum pregătiți.

Jenaar se opri din mîncat. Își propti coatele pe fața de masă și-și încrucișă degetele.

— Știm ce se va întîmpla în momentul înghețului — chiar dacă ultimele documente care vorbesc despre acest fenomen datează de acum opt mii de ani (și sînt foarte fragmentate, după cum vă puteți imagina) — pentru că același lucru se întîmplă și la poli, deși în mai mică măsură. Știm că animalele care trăiesc la adîncime nu suferă prea mult de acest lucru; la poli, care sînt în mod constant acoperiți de gheață, peștii și-au dezvoltat un soi de „imunitate“, dacă așa îi putem spune, așa încît sesizează, instinctiv, clipa exactă în care stratul de gheață se va îngroșa, ceea ce îi determină să se refugieze la mare adîncime. Vor muri mulți, dată fiind diferența de presiune, dar cei puțini care vor reuși să supraviețuiască (o parte neînsemnată) vor fi depus ouăle lor, care vor ieși la suprafață imediat ce stratul de gheață se va fi topit. Acest lucru se întîmplă la opt mii de ani odată, adică exact de cînd s-a ivit viața pe tărîmul nostru. În părțile noastre apa nu este înghețată; peștii nu posedă acea „imunitate“, astfel încît cei ce se vor afla la suprafață vor pieri. Toți, absolut toți. Și totuși, după un oarecare timp de la topirea stratului de gheață de deasupra, se vor reîntoarce la viață, grație migrărilor de la poli. Viața este un ciclu; speciile vor suferi o ușoară modificare, dar vor supraviețui pînă la înghețul următor. Și tot așa, pînă în vecii-vecilor. Vițuitoarele oceanului sînt o minune a lui Odheg. Ele pier și renasc, totodată, în mod continuu. Își află viața în chiar moartea lor.

– Toate acestea, sînt minunate, spuse specialistă în biologie. Și cucerirea cea mai mare este de a fi știut să înțelegem că totul se întîmplă din voința Dumnezeuului nostru.

După aceste cuvînte, își înclină capul și murmură *Khesha*¹ a patra. Și toți i se alăturară într-o șoaptă înăbușită.

David aprecie, cu o îndărătnică admirație, profunda religiozitate a acelor indivizi. Era o credință absolută, imaculată. Nu exista în ea nici o urmă de îndoială cu privire la forța creatoare care-i guverna: Ar fi vrut să poată împărtăși cu ei acea siguranță, dar nu era în stare s-o facă.

Își mută privirea. Zăpada, o albă perdea așternută peste ferestrele sălii, împiedica vederea peisajului și a lunii care strălucea în aerul înghețat. O zăpadă care descompunea culoarea vineției a nopții într-un alb-azuriu, zăpadă care de acum se așternea pe întinderea insulei Ushvari.

În timp ce „cina oficială“ se apropia de sfîrșit, se gîndi la faptul că acel peisaj avea să-i devină, în curînd, familiar. Oceanul, zăpada... gerul. Axari – Yusuth'Ir: Tărîmul Noptii.

„Pietricelele unui mozaic“ se gîndi el... „Și toate la locul lor“.

¹ Vezi *Glosarul*.

CAPITOLUL AL CINCILEA

Noul

*Luptă-te pînă la moarte, dar nu uita să-ți afli
întotdeauna o cale de scăpare.*

Aforism khismel

*Matematica sociologică este o mare cucerire.
Relațiile dintre oameni sînt întotdeauna reglementate de
legi matematice, și, dacă vom reuși să pătrundem
înțelesul acestor legi, îl vom regăsi și pe om.*

Din discursul ținut de Președintele Flar De'per la
Academia de Științe din Ömnerstark, cu ocazia
prezentării operei lui Hekar Bwuni: „*Matematica
aplicată a studiului eventualităților istorice*“ (52-9 D-
9262 A.S.)

– AM ÎNTREPRINS o afacere foarte delicată, spuse
bărbatul, sprijinindu-și mîinele osoase de birou.

De jur-împrejurul său, respirația celorlalți era zgomotoasă,
ca un mecanism neuns. Stăteau toți acolo, așteptînd ca el să
vorbească.

Mai zăbovi. În întunericul sălii, fețele celor douăzeci de
persoane care stăteau în cerc în jurul lui nu se puteau desluși,
dar el le știa prea bine. I se păru chiar că distinge, pe fiecare
dintre ele, semnele lăsate de timpul care se scursese și care era,
totuși, prezent în amintirile sale încîlcite. Își trase, anevoie,
sufletul și continuă:

– Știți la fel de bine ca și mine că previziunile noastre erau
exacte, la miime. Am luat toate măsurile necesare, și ceea ce se va
întîmpla nu ne va afecta cu nimic. Alta este problema, domnilor.

Le lăsă celor de față cîteva clipe de incertitudine. Pentru că
astfel își exercita puterea asupra lor: prin incertitudine.
Planificînd, studiind, controlînd. Încrezîndu-se în ei, dar
nedezvăluindu-le prea multe amănunte de ale planurilor lui,
lăsîndu-le mereu o subtilă și servilă incertitudine.

„Numai tu trebuie să cunoști fiecare amănunt!“

Ceilalți vor fi doar o parte. Ceilalți vor fi doar cuvintele cu care tu îți vei compune cartea: singuri, neinterconectați, ei nu vor însemna nimic. Da, conectare: acesta era cuvântul cheie. „O bifurcare temporară. Conectez tot ce am obținut, două, trei bifurcări odată“.

• – Voi sintetiza parte componentă a planului cum sînt și eu, minti el. Îi era ușor și comod să mintă: obținea sprijin și aprobare. Poate că, în cazul de față, era și un drăm de adevăr în minciuna aceea; la urma urmelor, planul era în beneficiul lor, și ei contribuiseră la elaborarea lui, chiar dacă numai în parte.

– Gîndiți-vă la ceea ce am făcut, spuse el. Gîndiți-vă bine. Vi se pare că totul este confirmat și sigur. Nu-i așa? Considerați planul ca realizat, pus în aplicare. Aș vrea, totuși, să vă atrag atenția, pentru o clipă, asupra fazei inițiale, asupra... planului.

Parcă și vedea surprinderea celorlalți. Ca de obicei, mintea lor funcționa într-un singur sens; nu aveau capacitatea de a analiza retrospectiv. Pînă și El, Inițiatorul, avea, de la un timp, o stază mentală ireversibilă. Cel mai mare dintre ei, Cel ce crease totul, nu mai era acum în stare să împingă mai departe creația Sa.

„Ahhh, puterea!“

Fusese o cucerire lentă, treptată, dar sigură. Durase ceva timp, dar acum avea certitudinea de a fi dobîndit *puterea*. Urcase pînă în vîrf o lungă scară, urcase cu greu, treaptă cu treaptă. „Eu am controlul“, se gîndi. „Cu toate că Inițiatorul a fost un obstacol greu de trecut, eu țin, totuși, frîiele de la căruța Sa.“ Simplul fapt că Inițiatorul îi încredințase lui cuvîntul, simplul fapt că El nu era prezent acolo confirmau realitatea aceea. Poate că ceilalți își dădeau seama de acel lucru; sau poate că nu. Mintile lor nu mai funcționau cu elasticitatea tinereții.

– Planul, spuse, a fost pus la punct într-o împrejurare critică. Vreau să spun că am luat act de acel ceva, la care situația ne-ar fi dus, și, după ce i-am văzut părțile negative, ne-am gîndit să ne punem la adăpost. Vă întreb eu, acum: puteam să evităm acel ceva?

Tăcere. Zîmbi, știind că nu putea fi văzut.

– Asta e, domnilor.

Bătu darabana cu degetele pe suprafața aspră și unsuroasă a biroului. Degetele sale își pierdeau treptat sensibilitatea, dar

nu-i păsa prea mult. Trupul său, spre deosebire de trupurile celorlalți, era încă tânăr și puternic.

– Îndoiala mea, domnilor (și sper că și a dumneavoastră), continuă, stă în această simplă întrebare. Reflectînd mai mult timp, certitudinea mea că ceea ce este pe cale să se producă este doar o evoluție firească a împrejurărilor a început să se cam clatine. Poate că chiar *noi* am fost aceia care am dorit totul!

„Acum își dau seama“, se gîndi. Era important ca ei să priceapă.

– Rațiunea rezidă în experiența noastră. Matematica sociologică a fost de importanță vitală pentru înțelegerea evenimentelor viitoare. Știm totul, în amănunt. Dar să examinăm pentru o clipă situația noastră: avem în urma noastră o lungă istorie de dominație și de previziuni. Ne aflăm cu un picior în trecutul nostru, cu unul în prezent și cu unul în viitor. Am creat un mediu care ne este esențial și în care ne-am integrat pe deplin.

Este clar că toți cunoaștem precaritatea situației noastre. Am putea să supraviețuim distrugerii acelui mediu, evident; dar nu am putea supraviețui timpului. Istoria noastră, aceea pe care (țin să subliniez acest lucru) *noi* am scris-o, este deja prea lungă pentru a mai putea dura mult. Și... cred că o știți cu toții: ne-am dat seama de acest lucru în chiar momentul în care am început s-o schițăm. Matematica noastră sociologică calculase totul, într-un mod eficace, cu mult timp înainte ca Hekar Bwuni¹ să se nască și să dezvăluie taina.

Plecînd de la aceste presupuneri, nu este greu să se descopere, în tot ceea ce am realizat pînă acum, o constantă de primă importanță: frica de moarte. Aceasta ne-a condiționat, cu siguranță, în mod greu. N-aș vrea să mă înțelegeți greșit: nu vorbesc de moartea *fizică*, care este prin ea însăși un obstacol peste care se poate trece. Mă refer la moartea patrimoniului spiritual. Inteligența noastră: aceasta este bunul pe care trebuie să-l salvăm cu orice preț. Mă înțelegeți? *Cu orice preț.*

Această frică a pătruns în noi precum un car în lemn. Nu am vrut niciodată s-o recunoaștem, dar sînt sigur că, fără să ne dăm seama, am săvîrșit fel de fel de deviații și inversiuni sub amenințarea ei. Noi trebuie să *ne menținem*, domnilor.

„Îmi place să dau lovituri de grație!“

¹ Vezi *Glosarul*.

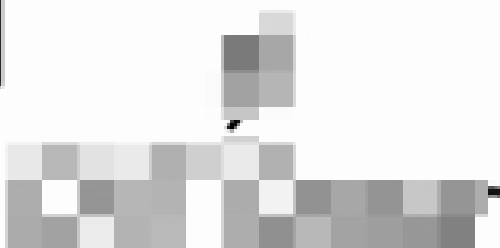
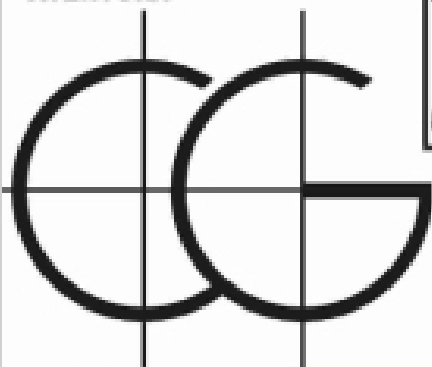
Scanare și prelucrare digitală

EM

de

Anonim

2025

